

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

LAZY JIM

N° 2409

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LAZY JIM

HOOFDSTUK I

EEN GEWICHTIGE BIJEENKOMST

De Amerikaanse dranksmokkelaars en handelaars in verdovende middelen zijn er aan gewend, en houden er dan ook rekening mee, dat hun pas niet over rozen gaat, en dat zij met vele en sterke vijanden te kampen hebben. Zij beklagen zich hier zelden over, want dat ligt niet in de aard van de Amerikaan, maar bestrijden deze vijandige elementen zo goed zij kunnen, met list en met geweld, met de repetierpistool en met het verraderlijke dolkmes.

Zij weten nu eenmaal dat zij op een vulkaan dansen, en dat hun beroep, verboden bij de Wet, hen blootstelt aan het gevaar, op een donkere nacht een half dozijn kogels uit een automatisch pistool in hun lichaam te krijgen.

Maar wat er nu dezer dagen was geschied, dat was hun toch wel wat al te erg. Geheel New York was er vol van, dat een omvangrijke smokkelzaak totaal mislukt was door toedoen van een enkele geheimzinnige vreesdeling, mis-

schien geholpen door een of twee vrienden, die de zaak niet alleen in het honderd had gestuurd, maar met een grote buit verdwenen was, terwijl een paar van de gevaarlijkste smokkelaars in het stof hadden moeten bijten en nog anderen voor lange jaren naar de gevangenis werden gezonden.

De Amerikaanse Pers staat er voor bekend, dat zij niet afkerig is van sensatie. Zelfs de meest degelijke bladen ontkomen daaraan niet. Men zal zich dus kunnen voorstellen, wat er van de zuivere waarheid overbleef, toen een paar honderd New Yorkse bladen zich op het geval wierpen, het uitplozen, en er hun commentaren op leverden. Er waren er zeker geen drie, die de zaak van het zelfde standpunt beschouwden, en de arme waarheid geraakte deernlijk in de verdrukking.

Dat deed er nu wel niet toe voor de lezers, want die vroegen in de eerste plaats naar opwinding, naar spanning, en dan pas, naar de werkelijke toedracht der felten, en dus hadden de slachtoffers, de bedrogen smokkelaars, die wel bij de zaak betrokken waren geweest, maar de dans ontsprongen waren, heel weinig houvast aan die krantenverslagen, en moesten zich dus maar een eigen mening vormen, die uiteraard alleen op vermoedens kon zijn gegrond.

Dit zal voldoende zijn om te kunnen begrijpen, dat de stemming onder de heren bootleggers allesbehalve rooskleurig was in die dagen. Wanneer men hier bij voegt, dat de verkiezing van Hoover als president destijds nog verre van zeker was, en de smokkelaars wensten zijn verkiezing vurig... omdat hij een fel tegenstander van de opheffing van het drankverbod was, en dus het voortbestaan van hun misdadig beroep mogelijk maakte, dan zal het iedereen wel duidelijk worden dat er zelfs een zekere paniek in de kringen der smokkelaars heerste, van hoog tot laag, van de kleine beginnelingen, die alle maand een paar onnozele flesjes slechte whisky smokkelden, tot aan de hoge heren, die pas tevreden waren als zij een hele scheepslading werkelijk drinkbare alco-

hol aan de man konden brengen. En nu spreken wij nog niet eens van de handel in verdovende middelen, die bijna ongestoord zijn gang kon gaan wegens het verslapt toezicht dat door de jacht op de dranksmokkelaars geducht te lijden had.

Bij de smokkelzaak in kwestie had de politie een drietal vermogende New Yorkers in arrest genomen, en ook gehouden, wat zeker wel iets heel bijzonders mocht worden genoemd. Hun schuld was trouwens onloochenbaar vastgesteld, en zelfs de beste advocaat, zou niet in staat zijn geweest hen vrij te pleiten. Om te beginnen nu deden hun vrienden het onmogelijke, te ontdekken, wie het geheimzinnige personage was geweest, wiens optreden tot deze noodlottige onderbreking van het rijke weelderig leventje dat gevoerd werd, had geleid. Zij slaagden hierin niet, eenvoudig omdat zij niet beschikten over de middelen die tot die ontdekking nodig waren.

Onder dit slag van lieden moeten wij stellig de vier mannen en de twee vrouwen rangschikken, die op de late namiddag van een prachtige lentedag verzameld waren in een kleine achterkamer van « The Russian Inn », een nog niet lang geleden geopende, door een Rus gedreven restaurant in de 37ste straat, niet ver van de Vijfde Avenue. Er dient hieraan toegevoegd te worden dat de eigenaar een volmaakt onschuldig man was, die zich nooit aan dranksmokkel heeft bezondigd. Wel had hij een klein vertrek, bestemd als vergaderzaaltje, oorspronkelijk alleen voor zijn landgenoten, maar dat later ook diende als punt van samenkomst voor anderen. En men kon het deze Rus dan ook moeilijk euvel duiden, dat in dat keurige vertrekje wel eens dingen werden verhandeld, die het daglicht niet konden velen.

De aanwezigen, vier heren en twee dames waren keurig gekleed, wat niet belette dat zij een voor een tot de gevaarlijkste dranksmokkelaars van de stad, en misschien zelfs wel van de staat New York behoorden. Hun leeftijd liep uiteen van twee en twintig, tot

ruim zestig jaar. De twee en twintigjarige, was een mooi, donker meisje, wier ogen reeds door een zonderling flikkerende blik verrieden, dat zij zich te buiten ging aan het gebruik van de noodlottige cocaine. Op dit ogenblik stond zij in een hoekje druk te fluisteren met de tweede dame, die misschien twintig jaar ouder was, en reeds haar toevlucht had moeten nemen naar een schoonheidssalon om toonbaar te blijven. De jongste vrouw heette Anne Mc Pherson, de tweede Olivia Adami. De namen duiden er reeds op, dat de eerste van Ierse, de tweede van Italiaanse afkomst was. Inderdaad woonde genoemde Olivia nog geen twee jaren geleden in een scheefstaand huis in de havenwijk van Napels, en haar Engels was dan ook nog afschuwelijk. Men fluisterde dat zij half en half noodgedwongen haar vaderland had moeten verlaten, als gevolg van een zekere vechtpartij, die aan een medeminnares het leven had gekost.

Een van de heren, een jongmens van een jaar of vijftwintig, met een tamelijk onnozel gezicht, en grote blauwe ogen, zat een weinig apart, scheen in diep nadenken verzonken, en keek nu en dan op zijn polshorloge, hetgeen kon betekenen dat hij zich verveelde en graag weg wilde, maar ook dat hij iemand verwachtte die te laat kwam. Deze jongeman heette Philip Thorndyke en was de neef van een zeker Josuah Hickory, een succesvol smokkelaar uit Chicago, die juist bij de opzienbarende zaak van enige dagen geleden, ten nauwste betrokken was geweest. Hij behoorde tot de gelukkigen, die op het uiterste nippertje hun huid hadden weten te redden. De oom in kwestie, een kleine, magere man, met een gezicht als van een oude roofvogel, sprak op gedempte, afgebeten toon met de twee overige heren, keurig, zelfs een beetje fatterig gekleed, Pete Ranuzzi, ook een Italiaan en « Andy », de Roemeen.

En boven dit onderdrukt gefluister klonk nu eensklaps wat luider de driftige stem van Olivia Adami, die uitriep:

— En als hij niet komt, dan zal ik

het opknappen. Ik kan niet langer leven met de gedachte, dat er hier in New York een man verscholen zit, die op ons loert, die onze vijand is, die ons een groot bedrag ontstolen heeft, en die zeker op de eerste de beste gelegenheid loert, om weer van voren af aan te beginnen. Die man moet verdwijnen.

— Schreeuw niet zo, Olivia, zei Thorndyke met zijn lijzige stem. Ik ben het volkomen met je eens, maar dat behoeven anderen niet te horen.

Het kleine mannetje met het haviksgezicht, wendde zich met een felle blik in zijn ogen van Pete en Andy af, en zei met opeengeklemd tanden:

— Ik zeg dat we die vent hadden kunnen hebben, als jij niet zo'n dubbel overgehaalde ezel was. Jij hebt in die zaak de boel glad bedorven...

— Wat je maar bederven noemt, zei Thorndyke, zonder zich in het minst beledigd te tonen. Als ik er niet geschikt voor was geweest, had je een ander moeten nemen. Trouwens, als men jou bedwelmt, dan heb je ook niet veel in te brengen. Kon ik soms vooruit weten dat de man, met wie ik in aanraking kwam het op mij voorzien had?

Hickory bromde iets onverstaanbaars, haalde minachtend de schouders op, maar gaf geen bepaald antwoord.

Maar Olivia zei nogmaals:

— Als Chicago Mary er niet binnen vijf minuten is, dan neem ik de zaak zelf op me.

— Hier ben ik al, liefje, zei een melodieuze, vrolijke stem.

De gangdeur was onhoorbaar geopend, en nu stond er een jonge vrouw in het vertrek, die zelfs Anne Mc Pherson in schoonheid nog verre overtrof. Zij was rijzig en slank zonder mager te zijn, met een ovaal, knap gezicht, waarin twee grote hemelsblauwe ogen ietwat uitdagend in het rond keken. Zij was met grote smaak gekleed, zonder het minste spoor van opzichtigheid, en men kon zich dit mooie schepseltje denken achter het stuurrad van een kostbare, glanzende Rolls Royce gezeten, of wel op de rug van een edele volbloed.

Dat was Chicago Mary, een van de allergevaarlijkste en koelbloedigste dranksmokkelaarsters die er ooit binnen de grenzen van de Verenigde Staten hebben geleefd, te gevaarlijker door haar onschuldig uiterlijk, haar blozende wangen, en de beschaafde wijze waarop zij wist op te treden, wanneer dit van haar verlangd werd. Slechts weinigen kenden haar ware aard, haar tweede persoonlijkheid, en hadden daaraan uiterst onaangename herinneringen.

— Jij wilde dus zelf dat zaakje opknappen, Olivia? zei zij. Lieve schat, het schijnt nog altijd als vroeger te zijn: je wilt iets opknappen, dat helemaal niet binnen je sfeer valt. Hier moet een man verleid worden en...

— En daar ben ik zeker niet meer toe in staat? vroeg Olivia, wier ogen dadelijk begonnen te bliksemen.

— Lieve hemel, dat zeg ik immers niet, schat van mijn hart, antwoordde Chicago Mary met haar liefste lachje. De zaak is echter dat we niets mogen wagen, en dat onze man misschien helemaal geen liefhebber van een borrel is.

Terwijl ze haar handschoenen uittrok vervolgde ze:

— Zo jongens, daar ben ik. Het spijt me, dat ik een kwartiertje over mijn tijd ben, maar ik had, onderweg panne en mijn auto wordt op het ogenblik gerepareerd. Ik heb een taxi genomen en van daar...

— Zo, dan kunnen we nu tenminste spijkers met koppen slaan, begon Hickory onmiddellijk terwijl hij zijn smalle, kleine lichaam als het ware nestelde in een grote leunstoel, zodat er bijna niets meer van hem te zien was. Je kent natuurlijk het geval en uiteenzettingen kan ik me besparen.

— Dat is te zeggen, viel Mary hem kalm in de rede, dat ik de kranten heb gelezen, totdat het mij voor de ogen begon te schemeren. Die maken me niet veel wijzer. Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— In het kort dit, begon het kleine mannetje, ongeduldig heen en weer schuivend in de reusachtige stoel. Dorothy Edwards, Schulze, Tickle, Cocke-

ril, ik en nog een paar anderen, waren van plan de zaken grootscheeps aan te pakken, en hadden samengewerkt om schepen uit te rusten met dubbele bodems voor het verbergen van het spul. Zoals gebruikelijk, brachten we samen de koopsom bijeen, om de jongens die met de vaten kwamen direct te kunnen betalen. Dikke Dorothy zou die koopsom beheren. Je weet dat we haar moesten ontzien. Ze had er Cockeril ook al tegen onze zin ingewerkt. En op dezelfde dag waarop we de smokkelwaar in ontvangst zouden nemen, komt ze met een vent thuis, die haar zeker had weten in te palmen met zijn mooie ponem. Natuurlijk feestvieren en flinkvlooien, en onderwijl laat hij haar een sigaret roken. Die vette tante weet binnen vijf minuten van geen toeten of blazen meer, en de onbekende held gaat er met de koopsom van door, die zij in een ijzeren kistje in haar secretaire bewaarde.

— Maar ik meen toch te hebben gelezen...

— Ik weet waar je op doelt. Maar geen van de kranten weet hoe het precies gegaan is. Ik heb het uit de mond van Tickle zelf. Je moet dan weten dat Cockeril, woedend omdat hij voor de gek was gehouden, onze dikke Dorothy was nagegaan. Hij snapte de onbekende bij de secretaire, en als hij het nu maar wat snugger had aangelegd, behoeften we nu niet zoveel moeite meer te doen. Maar hij was niet vlug genoeg en de ander sloeg hem neer. Toen kwamen Tickle en Schulze op de proppen, en nog had alles misschien goed kunnen gaan, als die onbekende rotvent geen vrienden had gehad, die roet in het eten kwamen gooien en zowel Tickle als Schulze te pakken namen. Nu, die gaan voor een paar jaren de doos in, de politie zoekt hen allang. En die onbekende kwibus kon er met de duiten van door gaan. We weten niet wie hij is, en als jij het te weten komt, dan ben je nog knapper dan waarvoor ik je altijd heb gehouden.

Chicago Mary, wier achternaam niemand kende, had met grote aandacht geluistard, en nu waren haar moete

blauwe ogen half dichtgeknepen, hetgeen haar een geheel andere, een loerende uitdrukking gaf.

Zo bleef zij geruime tijd zitten met de kin in de hand gesteund, maar eensklaps opende zij haar ogen weer zo wijd mogelijk en liet haar helder, vrolijk lachje horen:

— Dit zaakje staat me aan. We moeten die handige sjors terugvinden, Oom Hickory, wat zeg jij er van, kereltje?

De vraag was gericht tot de jeugdige Thorndyke, die met zijn lizige stem zei:

— Ik zeg niets. Alles wat je doet, is goed. Je weet overigens, dat ik je aanbid, Mary.

— Jawel, dat weet ik, en je moet me nodig wat nieuws vertellen. Dus jij hebt geen mening over de zaak?

— Nee. Ik laat het aan jou over.

— En daar doe je wijs aan. Laat het maar aan mij over, we krijgen hem wel te pakken. In de eerste plaats moet ik weten, hoe ziet hij er uit?

Hickory kwam woedend uit zijn stoel overeind en briepte:

— Kom je hier om ons voor de gek te houden? Denk je dat wij jou uit Chicago hier laten komen, denk je dat we hier als een troep gekken bijeen zouden zitten, als we wisten hoe hij er uitzag? We zijn geen kinderen. Niemand kent hem. De een beschrijft hem als een vent van zes voet, de ander zegt dat hij niet boven de middelmaat is. Weer een ander zegt dat hij grijs-groene ogen heeft, en stoofpeer junior noemt ze staalgrijs. Hij heeft een kromme neus, hij heeft een kleine, rechte neus. Hij is kreupel; hij is recht van lijf en leden. Zoekt u het maar uit, lieve jongedame.

Uitgeput door die lange tirade liet hij zich weer in zijn stoel terugvallen.

Mary was blijkbaar niet gewend op deze toon te worden toegesproken, en richtte zich hoog op, keek op het kleine mannetje neer met een paar ogen, die geenszins meer geleken op die van een onschuldig, lieflijk meisje, en ze zei ijskoud:

— Je spreekt niet tegen je dienstmeid, Hickory. Als ik net zo grof wil

zijn als jij, zeg ik dat jullie dan blijkbaar een troep ezels zijt: Jij, Thorndyke, jij hebt hem toch gezien?

— Dat heb ik, en als je op mijn beschrijving gesteld bent, luister dan: een man van een jaar of vijf en vijftig, met dik, grijs haar, kleine oogjes, naar alle waarschijnlijkheid grijs, een beetje gebogen in zijn rug, verlakte mollières, een ulenbril, een...

— Houd maar op, viel Mary hem toornig in de rede. Ik geloof dat ik hier in een gekkenhuis ben te land gekomen. Wil je mij wijsmaken, dat een gebogen man van vijf en vijftig jaar in staat is om zulke dingen te doen? Gekheid, natuurlijk was hij vermoemd.

— Dat geloof ik ook, zei Thorndyke doodkalm.

Mary liet een kort lachje horen en zei minachtend:

— Nu, dat kan goed worden. Hoeveel inwoners heeft New York tegenwoordig? Ik geloof zowat zes miljoen. Dan meen ik wel te mogen aannemen dat ik me de moeite van die reis van Chicago hierheen, beter had kunnen besparen. Wat verwachten jullie eigenlijk van me?

— Dat je hem voor ons zoekt en... vindt, de rest knappen wij zelf wel op, zei Andy de Roemeen grimmig.

— O, ja? Meer niet. Een kleinigheid. Als je even geduld hebt, kun je er op wachten.

Nijdig was ze gaan zitten en dacht ingespannen na. Toen hief ze met een ruk het blonde hoofd op, nog voor iemand het zwijgen had durven verbreken en zei:

— Ik geloof dat ik er wat op heb gevonden. We hebben te doen met een man, die ons de oorlog verklaard heeft, dat is duidelijk. Dat wil dus zeggen, dat hij het bij deze ene keer niet zal laten. Nu, dan hebben we niets anders te doen, dan nogmaals een dergelijk zaakje op touw te zetten, maar zo doorzichtig, dat hij het te weten moet komen. Hij zal er zich natuurlijk weer mee willen bemoeien, wel, laat hem zijn gang gaan, dat zal dan meteen voor de laatste maal zijn geweest.

De zwarte oogjes van Hickory wa-

ren beginnen te glinsteren, hij sloeg met geestdrift met zijn gesloten vuisten op de stoelleuning, en zei toen met gedempte stem:

— Ik wist het wel. Ik wist het wel. Je bent nog altijd de slimste van ons allemaal. Zo moet het gedaan worden. Een beetje vruchtensap en de wesp

komt er op af.

— Precies, ome. Dan een goede, harde mep met een natte dwel, riep Anne, die naderbij was gekomen.

— En de wesp is platgeslagen, vulde Chicago Mary de zin aan, terwijl haar helder zilveren lachje weer opgewekt en vrolijk klonk.

HOOFDSTUK II

U. S. O. 40931

Omstreeks een half uur voor de bijeenkomst, in het vorig hoofdstuk beschreven, liep, of liever slenterde een man, die blijkbaar met zijn tijd geen weg wist, met de handen in de zakken langs de Vijfde Avenue, toen hij ongeveer ter hoogte van de 23ste straat, snel het hoofd omwendde, bij het horen van een geluid, dat vrij veel geleek op het afgaan van een voetzoeker of een ander stukje vuurwerk.

Het bleek echter alleen maar de band van een auto te zijn, die zich begaf. Het was een fraaie, grote reiswagen, een Packard, door een dame bestuurd. Zij scheen echter voor een kort oogenblik haar bezinning kwijt te raken, of tenminste haar stuur, want de auto, die gelukkig niet veel vaart had op dat oogenblik, botste tegen een verkeerszuil aan, en kwam aldus tot staan, met een gebroken koplamp, en een enigszins verbogen voorbumper.

De wandelaar keek toe, hoe de jonge, knappe chauffeuse uitstapte, een gebaar van wanhoop maakte, iets zei tot de agent die kwam toelopen, en vervolgens maatregelen trof, om haar wagen voorzichtig een garage in de drie en twintigste straat te doen binnenrijden.

De toeschouwer keek uit gewoonte naar het nummer van de wagen. Het luidde: U.S.O. 40931. Toen wendde hij zijn blik nog eens naar de dame, die het zo ongelukkig getroffen had, maar die er zonder een schrammetje scheen te zijn afgekomen, en nu blijkbaar wachtte op een taxi.

Een man wilde zeker graag een paar

stuivers verdienen, kwam gedienschtig aanlopen, tikte aan zijn pet, en vroeg met een sterk Duits accent:

— Taxi voor u van de standplaats halen, dame? Het is druk; u vindt zeker niet veel lege wagens, die op dit oogenblik voorbijrijden.

De dame knikte toestemmend en de man draafde weg naar de standplaats die op een honderd meters afstand was gelegen, maar het scheen enige tijd te duren voor er een wagen kwam. De gestrande dame scheen al wat ongeduldig te worden want er verliepen wel bijna vijf minuten, voor de man eindelijk een taxi wist te veroveren, en er mee terugkwam.

Hij nam met een kort knikje zijn fooi in ontvangst, opende het portier, en sloot het weer achter de dame, die nauwelijks notitie van hem had genomen.

Hij wachtte tot de taxi de eerstvolgende hoek was omgeslagen, liet toen een kort, schel gefluit horen, een auto kwam aanrijden, die hem opnam, even de vaart verminderend, terwijl de chauffeur aan een enkel woord genoeg scheen te hebben en dadelijk de taxi begon te volgen.

Het spitsuur was aangebroken, en het was lang niet gemakkelijk de taxi in het oog te houden, die nu eens snel voortschoot, dan weer werd opgehouden door een rood verkeerslicht. De rit duurde echter slechts kort, nauwelijks tien minuten, en toen stopte de taxi stil voor The Russian Inn. Op een afstand van ongeveer vijftig meter

zwenkte de Packard die gevolgd was, vlug een dwarsstraat in, werd op enige afstand van de hoek geparkeerd, en de man die er in was gestapt kwam weer te voorschijn.

Het moest tenminste dezelfde wel zijn want hij was de enige, die zich binnen in de wagen had bevonden, maar hij zag er thans geheel anders uit. Hij was in bekoorlijke kleren gestoken, de pet was vervangen door een deukhoed, de slordige lange, vuilgele haren hadden plaats gemaakt voor glad gekamd glanzend zwart haar.

Kortom, het scheen een heel ander wezen te zijn die nu uit de auto stapte, haastig en op fluisterende toon een paar woorden tot de chauffeur sprak, en toen de 34ste straat volgde, om juist bijtijds het restaurant te bereiken, om te kunnen zien, hoe de jonge vrouw daar binnen ging, na de taxi-chauffeur te hebben betaald en afgedankt.

De heer, zorgdragend, niet te veel in het oog te vallen, slenterde een paar malen langs het restaurant, als iemand die op een vriend wacht, stond toen een ogenblik stil om na te denken, ging tenslotte naar binnen, en liep regelrecht op de eigenaar toe, een klein gemoe-delijk mannetje. De bezoeker moest wel uitnemend Russisch spreken, want hij begon dadelijk op zachte toon met de eigenaar, Kalinof te praten.

Een van de haastige kelners, die juist voorbijging en wiens wieg zeker ook aan de boorden van de Nawa had gestaan, had, wanneer hij goed zou hebben toegelusterd, zijn patroon op verschrikte toon kunnen horen zeggen.

— Bent u daar zeker van?

— O, ja volkomen zeker, antwoordde de bezoeker rustig.

— Maar, daar wil ik niets mee te maken hebben. Mijn restaurant staat te goeder naam bekend. Ik schenk hier niets dan thee, koffie, limonade en andere, alcoholvrije dranken. Ik zal dadelijk de politie opbellen.

— Dat is niet meer nodig, want u hebt een politiemann voor u, zei de heer van de auto glimlachend. Ik weet, dat men u niets ten laste kan leggen, Mr. Kalinof. maak u dus niet ongerust.

Ik zou echter wel graag te weten komen, wat die mensen daar uitrichtten. Wilt ge mij daartoe in staat stellen?

— Niets liever, antwoordde de Rus zonder aarzelen. Zij zijn in de privé conversatiezaal. Een klein, mager mannetje heeft die voor vandaag afgehuurd. Ik wist niet dat ik...

— Nogmaals, waarde heer, maak u toch niet bezorgd, herhaalde de bezoeker. Wilt gij zo goed zijn, mij persoonlijk eens naar dat vertrek te brengen?

— Wilt gij er binnengaan? vroeg Kalinof ontgaan.

— Liever niet. Dat zou gevaar kunnen opleveren. Ik wil alleen maar proberen iets van hun plannen te weten te komen. Er is een vrouw bij hen, die ik onmiddellijk herkend heb als Chicago Mary. Haar portret heeft verleden jaar in de meeste geïllustreerde bladen gestaan. Weliswaar heeft zij heur haar blond geverfd, maar voor mij heeft zij zich toch zo niet kunnen veranderen, dat ik haar niet zou herkennen. En waar Chicago Mary is, daar broeit wat. Kunt gij aan mijn verzoek voldoen?

Inplaats van te antwoorden greep de kleine Rus de heer, die zich aan hem had voorgesteld als detective, bij de arm, en voerde hem zwijgend de brede trap op naar de eerste verdieping. Een paar kelners die hen passeerden, sloegen nauwelijks acht op hen.

Zodra zij het brede portaal bereikt hadden, fluisterde Kalinof:

— Dit is de gang, het is de derde deur aan uw rechterhand.

— En de tweede?

— Een kleine eetzaal.

— Is er een tussenmuur?

— Ja, een dikke. Ik begrijp wat gij wilt, maar daar doorheen zult gij niets kunnen zien of horen.

— Waar zijn de schoorstenen?

De kleine zwarte ogen van de Rus begonnen te schitteren, want hij begreep aanstonds wat de ander bedoelde.

— Prachtig. Een goed idee. De schoorstenen grenzen juist aan elkander. Gij hebt misschien gezien dat ik hier met gas stook. Ik heb de schoorstenen echter onveranderd gelaten. De

tussenmuur is daar natuurlijk niet zo dik en in ieder geval kunt gij...

Maar de detective scheen gehaast te zijn, want hij viel de Rus een weinig ongeduldig in de rede:

— Als de schoorstenen aan elkander grenzen, dan is het zo goed alsof ik in de kamer ben. Laat gij de gashaarden staan, des zomers?

— Ze zijn juist gisteren weggenomen.

— Beter kan het niet. Ik dank u; ik zal het nu verder wel alleen vinden. Is de deur open?

— Neen gesloten, maar ik heb de sleutel bij mij.

De kleine man stapte al op de deur toe, maar de detective was hem voor, nam hem de sleutel af en fluisterde zacht:

— Dat zal ik maar liever zelf doen. Zij zouden misschien het krassen van de sleutel in het slot horen. Ge kunt nu werkelijk wel aan uw werk gaan, mijnheer Kalinof, ik zal u dadelijk het resultaat van mijn bevinding mededelen, dat belooft ik u. En vooral geen woord tegen het personeel. Laat alles maar aan mij over.

Kalinof knikte nog eens, en sloop toen weer geruisloos naar de trap.

De bezoeker trad een volkomen leeg vertrek binnen, dat er kaal en ongezelig uitzag op dit ogenblik, sloot de deur, en bleef een ogenblikje staan, met een vreemde glimlach om de krachtig gevormde mond.

Zonder dat ook maar het minste gerucht zijn tegenwoordigheid verried, sloop hij naar de schoorsteen, keek om zich heen, nam het dikke tafelkleed van de middentafel legde het over de ijzeren haardplaat die was blijven liggen ging er op staan en kon nu het hoofd achterover nijgend door een rookgang naar boven kijken.

En hij kon niet alleen zien maar ook horen al was het dan niet zeer duidelijk. Ja zelfs hele gedeelten van het gesprek ontgingen hem, maar twee stemmen spraken luid en driftig genoeg om het voor de luisteraar duidelijk te maken wat of liever wie het onderwerp van het gesprek was.

Tien minuten waren voldoende. Toen

scheen de luisteraar ruimschoots te zijn ingelicht. Hij legde het tafelkleed op zijn plaats sloop over het dikke tapijt naar de deur stond een ogenblik daarna in de gang liep haastig de trap af en het kantoortje binnen van Kalinof die hem levendig en zeer nieuwsgierig tegemoet trad en zei zacht:

— Het is zoals ik dacht: smokkelaars. Wij kunnen op het ogenblik nog niets doen want het zal u wel bekend zijn dat de heren op heterdaad moeten worden betrapt. Ik zal u dus moeten verzoeken die lui kalmpjes te laten begaan en ik voeg er slechts aan toe dat zij loon naar werken zullen krijgen. Ik dank u nogmaals voor uw medewerking.

Hij had de Rus de hand toegestoken en stond reeds op het punt om heen te gaan toen hij zich bedacht en terugkeerde om zacht te zeggen:

— Daar valt mij nog iets in. Doe of zeg vooral niets waardoor hun achterdocht zou kunnen worden opgewekt. Zij zouden dan misschien niet meer terugkomen en dat zou jammer zijn.

— Jammer? herhaalde de Rus met een pijnlijk lachje. Ik zou er niets op tegen hebben. Ik kan zulke klanten missen als kiespijn. Zij brengen mijn zaak in discredit.

— Toch moet ik u verzoeken hen kalmpjes hun gang te laten gaan. Het is voor de politie van groot belang wanneer wij weten waar die lieden kunnen worden gevonden. Zijn ze wel eens meer hier geweest?

— Dat is te zeggen op dat kleine magere mannetje na en die blonde dame die helemaal alleen is gekomen. De anderen zijn hier drie of vier malen geweest.

— Goed dat is voldoende. Ik dank u en ik reken op uw hulp wees er zeker van dat de goede Amerikaanse burger uw hulp zal weten te waarderen.

Met vlugge schreden liep de detective de 34ste straat weer af in de richting van de East River. Op de hoek van Gabriels Park stond de Packard op hem te wachten.

Achter het stuurwiel zat een nog jonge chauffeur de klep van zijn pet

diep in de ogen getrokken.

Hij overtuigde zich door een snelle blik dat hij met de man alleen was en zei fluisterend:

— Het is zoals ik dacht Charles. Ik vergiste mij niet het was wel degelijk Chicago Mary en ik prijs het toeval of de Voorzienigheid die ons juist tegenwoordig deed zijn bij dat kleine ongelukje dat zij met haar auto had. Zo heel toevallig is het trouwens niet dat wij rondzwierven in de buurt van het Russische Restaurant. Die goede Kalinof wist er niets van maar ik vermoedde reeds lang dat de heren elkander daar rendez-vous plachten te geven.

— Zij is daar dus binnengegaan, Edward? vroeg de jonge chauffeur heel zacht, en blijkbaar niet weinig ongerust.

— Ja, en zij bracht daar een bezoek aan niemand anders dan aan onze oude vriend Hickory, diens waarde neef Thorndyke en nog een paar andere leden van het edele gilde der smokkelaars. En weet je wie het onderwerp was van hun besprekingen?

Brand hief snel het hoofd op, om Raffles onderzoekend aan te zien en er lag onrust in zijn stem toen hij zacht zei:

— Dat is niet zo moeilijk te raden; zij zullen het wel over John Raffles gehad hebben.

— Gelukkig is dat niet helemaal juist. Wel hadden zij het over de «gevaarlijke onbekende pottenkijker, die hun laatste plannetje zo deerlijk had laten mislukken, en er met de verkoopsom vandoor was gegaan. Zie je daarvoor nu is juist de mooie Mary uit Chicago ontboden. Die moet de rol vervullen van Circe, de mooie verleidster, die mij in haar boeien moet klinken en vervolgens overleveren aan haar lastgevers.

Charles Brand zat een ogenblik in zorgelijk gepeins over het stuurwiel gebogen, hief toen eensklaps het hoofd op en zei levendig:

— Onze vliegmaschine bevindt zich toch nog altijd veilig in de schuur van je vriend, ten Noorden van New York?

— Dat hoop ik tenminste.

— Nu, dan stel ik voor nu aanstonds

Henderson te gaan oppikken, regelrecht naar de geïmproviseerde hangar te rijden en naar Londen terug te vliegen.

— Vanwaar die plotselinge haast? vroeg Raffles verwonderd.

— Een zonderlinge vraag. Natuurlijk omdat je leven gevaar loopt.

— Un homme averti en faut deux, en ik zal wel oppassen, dat ik me met die vamp zal inlaten.

— Dat weet ik wel. Maar toch zullen ze je vinden, en als ze je eenmaal hebben...

Raffles haalde de schouders op en zei met een gul lachje:

— Spaar je de moeite, Charles. Een week geleden zijn we louter voor ons genoegen met ons vliegtuig te Croydon opgestegen, en tien uren later zijn we bij New York geland. Het toeval bracht ons toen in aanraking met de dames en heren smokkelaars...

— Je zoudt ook kunnen zeggen, de duivel.

— Zoals je verkiest. In ieder geval ik beleefde er een zeer spannend avontuur mee, en nu zou je mij willen voorstellen het vervolg van dit spannende feuilleton ongelezen te laten? Ik denk er niet aan, Charles. Het drankverbod is, althans op de wijze zoals het hier wordt toegepast, een wapen gebleken, dat zich nu tegen de afschaffers zelven keert, maar dat mag niet beletten, dat ik degenen die met moord en doodslag de verboden waar willen invoeren, als mijn vijanden beschouw. Het is niet te zeggen welk een morele ellende dat drankverbod al gesticht heeft, al was het ook nog zo goed bedoeld. Jonge mensen uit de beste families, die er zeker nooit aan zouden hebben gedacht een druppel zelfs van de beste Hollandse jenever te proeven, beschouwen het nu als een soort van sport met een heupfles van het gemeenste, schadelijkste vocht in hun achterzak te lopen. Ik noem nu maar dit ene voorbeeld, en ik zwijg van het ongelooflijke bederf in de kringen der smokkelaars zelve, die met de revolver, het mes, ja zelfs met de mitrailleur te werk gaan, en voor geen moord terugdeinzen. Naar Londen terugkeren?

Midden in dit drama? Zet het uit je hoofd, Charles, daar komt niets van in.

Brand zuchtte slechts. Hij maakte geen tegenwerpingen meer. Hij begreep wel dat dit toch niet zou baten. En zo liet hij zich dan door Raffles vertellen wat er zoëven was gepasseerd.

Toen hij met zijn verslag klaar was, zei hij, met een vrolijk lachje nu:

— Die goede Mary. Wat zal ze zich

gaan uitsloven. Een smokkelzaak, uitsluitend ter ere van Raffles en om hem in de val te lokken. Let eens op hoe hij zich laten verlokken zal. Hij vliegt er in als de eerste de beste onnozele puber. Het wordt vast mooi en we zullen beginnen met eens te gaan zien heel voorzichtig hoe het staat met de U.S.O. 40931.

HOOFDSTUK III

LUIE JIM

Er waren omstreeks vijf dagen verlopen, sedert het zoëven beschreven voorval, toen Andy, de Roemeen, die vroeg in de zachte Lenteavond zo maar wat door Gramercy Park flaneerde, zich onverhoeds op de schouder voelde tikken.

Nu behoorde Janescu, zo luidde de naam van de Roemeen, niet tot de lieden die zich ten alle tijde op de schouder kunnen laten tikken, zonder daarvan te schrikken.

Zijn eerste impuls was dan ook een bliksemsnelle beweging in de richting van zijn schouderholster. Maar zijn kennis had het in de snel vallende duisternis al gezien en zei lachend:

— Laat maar zitten, Andy. Broer, je zult nog eens tegen de lamp lopen met die verdachte beweging. Weet je niet dat het dragen van wapens verboden is?

Janescu wendde zich met enige tegenzin om en zag zich geplaatst tegenover een jongeman, bijna zes voet lang, keurig in de kleren, met een olijfkleurig gelaat, en glimmend, zwart haar.

— Met wie heb ik het genoeg en waarom klopt u mij op de schouder? vroeg hij, tamelijk koeltjes.

— Dat is waar, ik kan moeilijk verlangen, dat iedereen me hier al kent, zei de ander, met een slepende stem, en een sterk buitenlands accent. Maar ik ken jou heel goed, Andy. Ik mag je toch wel met jij en jou aanspreken? Ik heb je portret in de krant zien staan;

je bent vice-president van de jockey club, nietwaar?

— Dat ben ik, maar...

— Ik ben Jim Brent, ook wel Lazy Jim genoemd, uit Philadelphia. Nooit van gehoord? Nog geen twee uur geleden aangekomen. En ik zoek naar dikke Dorothy, en als die er niet is, naar Hickory. Tenminste, als die al niet naar Chicago is teruggekeerd.

Ogenblikkelijk veranderde het stuurse wantrouwende gezicht van de Roemeen. Natuurlijk had hij van «Lazy Jim» van «Luie Brent» gehoord. En welke dranksmokkelaar zou dat niet? Jim immers stond onder de jongens bekend als een van de slimste, ondernemendste bootleggers van de gehele Staat misschien wel van geheel Amerika. Onder zijn trage bewegingen, die hem zijn bijnaam hadden gegeven, onder zijn voorgewende onverschilligheid en laksheid, verborg hij een ontembare energie, die voor geen enkel middel terugdeinsde ter bereiking van zijn doel. Men vertelde van hem, dat hij met eigen hand achtereenvolgens een lastige concurrent, een medeminnaar en een douanebeampte het levenslicht had uitgeblazen en te Philadelphia sidderden zijn helpers voor hem.

Janescu keek schuw om zich heen om te zien of zij niet werden bespioneerd, greep toen vertrouwelijk de arm van Brent en zei fluisterend:

— Had dat maar dadelijk gezegd. Natuurlijk kennen we je. Veel van je ge-

hoord. Ga maar mee, dan zal ik je dadelijk bij Hickory brengen. Je hebt toch paperassen. De oude is drommels wantrouwend geworden.

— Daar heb ik van gehoord. Een beetje schuw geworden, hé? Nu, daar kan ik misschien wel verandering in brengen. Ik heb een plannetje waar stapels groene ruggetjes aanzitten. Dat is hier een lelijke geschiedenis geweest met de politie. Verkeerd aangelegd Andy, totaal verkeerd aangelegd. Hoe kom je hier zo rond te zwalken?

Andy kreeg een kleur als een schooljongen die op spieken wordt betrapt, hetgeen een zeer vreemd gezicht was voor een dranksmokkelaar en Lazy Jim in lachen deed uitbarsten.

— Een afspraakje, wil ik wedden.

— De zaak is... begon de Roemeen te stotteren.

De volgende seconde bracht de verklaring al. Uit de twintigste zijstraat kwam haastig een jonge vrouw aanstappen en zodra hij haar gelaat bij het licht van de reeds ontstoken lantaarn zag, riep Brent opgewekt:

— Maar wat deksel, als dat niet onze kleine Anne is. Jullie wedijveren in publiciteit. Haar portret heb ik ook al in de bladen gezien. Stel me maar eens gauw aan haar voor. Mag ik je feliciteren?

— Doe niet zo flauw, fluisterde de Roemeen, blijkbaar zeer verlegen. Ik ben juist bezig om het af te maken, ze verveelt me. En dat wil ze maar niet merken. Het is louter toeval dat ze hier is; ik wachtte volstrekt niet op haar.

Hij kon nu niet verder gaan, want het meisje was al te dichtbij en keek hem zelfs al een beetje wantrouwend aan.

Ze scheen niet eens veel acht te slaan op de mooie vreemdeling, die dadelijk aan haar werd voorgesteld, maar vroeg op scherpe toon, zich tot Andy kerend:

— Wat doe jij hier?

— Boodschap gedaan op Madison Square, antwoordde de Roemeen laconiek. Is dat soms verboden?

— Maar hoe kom je hier zo ver van je huis? Is het soms omdat Chicago Mary hier in de buurt woont?

De Roemeen haalde de schouders op en zei koeltjes:

— Ik weet niet waar je op doelt. Ik weet alleen maar dat ik toch zeker mag lopen waar ik verkies. Ik kan even goed vragen wat jij hier uitvoert?

— Ik moet hier zijn, ik had een boodschap voor haar van de baas, antwoordde Anne kortaf.

— Maar dan moesten wij er maar samen heengaan, stelde Brent opgewekt voor. Ik zou heel graag met Mary in kennis komen. Ik heb veel van haar gehoord; dat is me eerst een meid.

Maar Anne nam hem van het hoofd tot de voeten op en zei uit de hoogte:

— Wie bent u eigenlijk, mijnheer, dat u zo maar bij mijn vriendin wilt worden geïntroduceerd?

— Als je niet dadelijk zo'n grote mond had opgezet, Anne, had ik hem allang aan je kunnen voorstellen, hoorde Andy. Dit is Lazy Brent, anders gezegd Lazy Jim, uit Philadelphia.

De naam had op Anne een zichtbare uitwerking. Onmiddellijk veranderde haar gezicht, zij greep de hand van de nieuwe vriend, en putte zich uit in verontschuldigen:

— Natuurlijk heb ik van u gehoord. Ik zal maar Jim zeggen, vindt je dat goed?

— Ik had het je juist willen voorstellen, schat, zei Jim met een gulle lach; je valt erg in mijn smaak. Wij worden beslist goede vrienden. Maar laten we dan wat voortmaken, want ik moet nog vanavond Hickory, of althans dikke Dorrit spreken.

— Dan zul je moeten voortmaken, want de baas is van plan morgen alweer naar Chicago terug te gaan.

— Toch niet voorgoed? vroeg Brent verschrikt.

— Voor minstens veertien dagen. Hij zegt dat zijn zaken hem daar roepen, en dat er hier voorlopig toch niets aan de hand is.

— Dat is gek. Ik dacht juist dat er hier heel belangrijke dingen in de maak waren. Daar had ik ten minste van gehoord. Ik ga hem dadelijk opzoeken; hij moet hier blijven. Mary zal ik dan

later wel eens zien. Kun je me soms dadelijk bij hem brengen, Andy?

De Roemeen scheen een ogenblik te aarzelen. Brent keek hem opmerkzaam aan. Andy scheen een zware strijd te voeren tussen zijn verlangen om Chicago Mary te zien en zijn plicht om zulk een gewichtige bezoeker, die grote plannen scheen te hebben, onmiddellijk naar Hickory te brengen, die nog altijd als de chef van de nieuwe smokkelonderneming werd beschouwd.

Lazy Jim scheen te begrijpen wat er in hem omging, want hij klopte hem weer op de schouder en zei lachend:

— Als je iets anders te doen hebt, zeg het dan maar. Vertel me dan alleen maar hoe ik het vlugst en het gemakkelijkst de baas vind.

Aldus gerustgesteld, en blij dat hij van de zaak af was, zei Andy haastig:

— Hij is op het ogenblik bepaald nog in het hotel, waar hij altijd logeert. Je hebt niets anders te doen dan naar de halte van de Elevated te lopen in de First Avenue. Dan laat je je brengen tot aan het kruispunt van de 148ste Straat. Vlak daarbij is zijn hotel, op de hoek van die straat en Courtland Avenue. Het is geen vier minuten gaans van de halte, en je bent er binnen een kwartier.

— Zelfs een blinde ezel zou het niet kunnen missen, meende Lazy Jim, vrolijk lachend. Geef me je adres Andy, want ik hoop je morgen te komen opzoeken. En doe vast mijn groeten aan Chicago Mary. Jullie zullen mijn komst zegenen, want ik heb een schitterend plannetje voor de jongens uit New York. Ik heb jullie daar bij nodig, juist zoals jullie mij nodig hebben. Er is een fortuin te verdienen, laat je dat genoeg zijn.

De ogen van de Roemeen schitterden toen hij zei:

— Ik zal morgenochtend tot één uur voor je thuis blijven. Hier heb je mijn adres. Ik doe in elk geval mee, denk er om. Na die laatste teleurstelling wil ik mijn schade inhalen.

— Tot morgen dan. Anne, het was me een waar feest.

— Tot ziens.

Lazy Jim drukte Andy en Anne de hand, deed zijn naam eer aan en sloeg toen op zijn dooie gemak de aangewezen straat in en bereikte spoedig een station van de El.

Het was nu volkomen donker geworden, maar met de overvloedige straatverlichting van New York is dat geen bezwaar en Brent had heel weinig moeite het aangeduide hotel te vinden. Dadelijk stapte hij de helverlichte vestibule binnen en vroeg aan een knopenjongen, die kwam toesnellen:

— Mijnheer Hickory op zijn kamer?

— In de eetzaal, mijnheer.

— Alleen?

— Met zijn neef. Zij zullen dadelijk opstaan, denk ik.

— Wacht dan even. Hier, breng dit briefje aan mijnheer Hickory.

Brent had snel een paar woorden op een stukje papier geschreven en het in een enveloppe gedaan.

De piccolo snelde er mee heen, om bijna onmiddellijk weer terug te keren.

De korte inhoud van het briefje moest wel een grote indruk op de ontvanger hebben gemaakt, want de jongen verzocht hem dadelijk hem te willen volgen naar de logeerkamer van mijnheer Hickory.

Nog geen volle minuut later stond Lazy Jim tegenover een der slimste en brutaalste smokkelaars van geheel Amerika. Er lag een zekere bewondering in zijn ogen, toen hij het kleine mannetje krachtig de hand schudde, die hem met een enkele blik van top tot teen opnam, en dadelijk scheen te begrijpen, dat hij hier zijn man gevonden had.

— Ja papieren? Je hebt toch zeker aanbevelingen.

— Zonder die zou ik hier geen voet gezet hebben, zei Brent lachend. Ik weet wel wat er hier omgaat en wie men hier vreest.

— Dan weet je nog meer dan wij, hernam Hickory droogjes, want wij weten wel dat wij een vijand hebben, maar wie hij is, daar hebben wij geen flauw idee van.

— Maar mijn waarde Hickory, dat verbaast me werkelijk. Kom aan, en be-

staat toch maar een man ter wereld, die dit werkje zou aandurven. Moet ik je werkelijk de naam nog noemen waaronder onze jongens en de politie van bijna alle hoofdsteden hem hebben leren kennen? Kennen, en vrezzen?

Hickory verschoot van kleur, deinsde een stap achteruit en stotterde:

— Je bedoelt toch niet... je wilt toch niet zeggen...

— John Raffles, en niemand anders, daar durf ik mijn hoofd onder verdeden, zei Jim, en klemde de tanden dicht opeen.

— Als jouw vermoeden juist is, Brent en daarvan begin ik nu overtuigd te raken, dan moet er meer dan ooit hard gewerkt worden, dan moeten onze middelen nog krasser worden, want een man als Raffles kan niet levend in dezelfde stad, ja, niet in hetzelfde land wonen als wij. Maar laten we niet afdwalen. Nu eerst je papieren; men moet tegenwoordig voorzichtig zijn.

— Misschien had men dat een beetje eerder moeten bedenken, hernam Brent met een spotlachje. Als ik hier een beetje eerder was geweest, dan... enfin, het is nu achter de rug en het dient tot niets, naar de schuldigen te zoeken.

Dit laatste zei hij met een schuin oogje in de richting van Thorndyke, en haalde daarop uit een zorgvuldig verborgen portefeuille een tweetal brieven, die hij zwiingend aan Hickory toestak. Deze las ze met grote aandacht door, knikte tevreden, gaf een brief terug, behield de andere, die aan hem gericht was, en afkomstig van een bekend smokkelaar in Philadelphia, en stak die in zijn zak.

— In orde, zei hij kortaf. En nu moeten we dadelijk maar eens praten.

— Ik verlang niets liever. Bestaat er een soort plan om hem op te sporen?

— Ja, dat bestaat, en ik zal het je in korte woorden uiteenzetten. We zijn voornemens, een nieuwe zaak op touw te zetten en daaraan zoveel ruchtbaarheid te geven dat wel de politie er buiten kan blijven, maar dat voor de ingewijde duidelijk is en een man als die slimme duivel er achter moet komen.

— Toch geen voorgewende smokkelzaak?

— Ben je gek? Dat zou bij zo'n schrandere kerel immers niets uithalen. Het moet wel degelijk een echte zaak zijn, en ik heb dan ook al iets op het oog.

— Prachtig. Je hebt er zeker niets op tegen dat ik meedoe?

— Integendeel. We hebben van je gehoord, en we weten wat je waard bent.

— En ik geloof ook wel dat ik jullie van dienst kan zijn. Zie je, in Philadelphia werd de grond me een beetje te warm onder de voeten, voor het ogenblik, en toen ik hoorde van jullie tegenslagen hier, nam ik me voor, eens te zien, wat ik nog waard ben, als er een sterke tegenstander moet worden bestreden. Wat is het plan? Vertel het me maar in weinig woorden.

— Dat zal ik je zeggen. Over vier dagen verwachten we een flinke zending met echte waar, uit Engeland en Hamburg, die zal blijven wachten buiten de drie-mijlsgrens, ergens bij New Foundland. Dat moet nog nader worden bepaald.

— Maar dat schip is toch al onderweg? Wil je de kapitein dan radiografisch zijn instructies geven?

— Precies. Wij nemen dan de lading in een kleinere motorboot over, en brengen die langs East River en door Hellgate voorlopig naar Millrocks, je kent dat kleine eilandje wel, recht tegenover de Zes en negentigste Straat gelegen. Liggen de douanebeambten daar op de loer, dan kiezen we Wards Island uit, dat veel groter is. We hebben daar ook een mannetje, die een prachtige bewaarplaats heeft, een uitgezocht entrepot. Onvindbaar. Ga er vanmiddag maar eens met die kwibus, die daar op dat eind sigaar zit te kluiven, naar toe, dan zal hij je de zaak laten zien. Je hebt toch wel lust, Philip?

— Als ik maar rijden kan, antwoordde de edele neef van de leider, zijn afgekauwd stuk tabak in de prullemand mikkend.

— We zullen een draagstoel voor je klaar houden, met donzen kussens, en

een geborduurd dekentje.

— Dat is nu alles wel heel mooi, merkte Brent nadenkend op, maar ik begrijp niet goed hoe Raffles dat nu moet te weten komen.

— Hij zal het wel gauw in de smiezen krijgen, als hij tenminste geen slaapkop is, hernam Hickory schouderophalend. Ik weet zeker dat hij voortdurend aan de havens loert om ons de voet dwars te zetten. En als hij er niet zelf is, dan stuurt hij er een van zijn vriendjes op af. Nu, wij hebben op verschillende punten mannetjes geplaatst, die hij heel goed van aanzien kent, en die zullen daar de hele dag druk in de weer zijn, met motorbootjes werken, in en uit varen, een eind de zee op, elkaar tekens geven, aanleggen bij het eiland, en dat soort dingen, die je gerust aan hen kunt overlaten. We weten ook dat hij een radio heeft, die hebben we ook en we zullen wel zorgen dat hij een van onze boodschappen aan de kapitein opvangt.

— Dat klinkt al beter. Maar wat hij opvangt, dat kan de politie ook opvangen.

Hickory haalde minachtend de schouders op en zei met een spottlach:

— Laat zij maar. Naderhand kunnen we die boodschappen immers herroepen? Maar dan zal het voor Raffles te laat zijn.

— Maar hoe stel je je dan eigenlijk

voor, dat onze man zich kenbaar zal maken?

— Hij zal zich natuurlijk niet bij ons komen introduceren, en zeggen: Mijnheer Hickory, mag ik mij even voorstellen, ik ben John Raffles en ik zou wel met jullie willen meedoen. Natuurlijk zal hij zich weer vermommen, maar we hebben een bliksems knappe meid om door die vermomming heen te kijken.

— Chicago Mary?

— Precies. Komt er dus een onbekend heerschap bij ons, die zijn diensten aanbiedt of wel zien we te dikwijls een en dezelfde man in de buurt, dan weten we al hoe laat het is. We laten hem nagaan, en mijn kop er af, als Mary binnen twee dagen niet alles weet wat er te weten valt.

— Dat laat zich horen, riep Lazy Jim, wiens ogen begonnen te schitteren. Dan heb ik nog maar een opmerking, voor ik je voorlopig verlaat, Hickory. Daar-even ontmoette ik bij toeval, juist toen ik van het station kwam, Andy de Roemeen. Wist je dat die vent smoorlijk verliefd is op Mary?

— Of ik dat weet? lachte Hickory. Hij adverteert het in alle talen, de domoor, zei Hickory minachtend.

— Jawel, dat mag zo zijn, maar ik vind het griezelig. Houdt daar het oog op, want smokkelen en Cupido dienen, dat gaat nu eenmaal niet samen. We moeten ons hoofd helder houden.

HOOFDSTUK IV

AMOR'S PIJLEN

Weer waren er drie dagen verlopen, sedert het gesprek tussen Hickory en Lazy Jim en deze laatste had zich reeds geheel ingeburgerd, ondanks zijn trage manier van doen en was als het ware in de schoot der grote New Yorkse smokkelaarsfamilie opgenomen.

Drie dagen te voren had hij in gezelschap van de onverstoorbare Thornydyke, een bezoek gebracht aan Wards Island, dat door middel van twee brug-

gen Hellgate-Bridge en Little Hellgate Bridge (die tevens spoorbruggen zijn) respectievelijk in verbinding staat met Long Island City en, over Randalls Island heen, met Bronx, een van de grootste wijken van New York is en ook een van de dichtst bevolkte.

Wards Island zelf is maar schaars bewoond en dient hoofdzakelijk als stapelplaats voor vrachtgoederen, die door treinen en boten worden aangebracht.

Er zijn drie steigers, twee aan de Westkust, tegenover Manhattan, ongeveer ter hoogte van de 108ste straat, en een aan de Oostkust, ongeveer een mijl ten Noorden van de spoorwegbrug, die naar Long Island City voert.

Het eilandje is doorkruist met smalle wegen, waarvan er echter nog heel wat onvoltooid zijn en als het ware doodlopen in het lange, taale prairiegras, of bij de rotsachtige kust.

Brent had dit alles met grote aandacht bekeken, en alles goed in zijn hoofd geprent. Thorndyke zelf had hem op het eiland ook in kennis gebracht met de assistent van wie Hickory gesproken had, een zekere Hupfield, die een handel in schroot dreef, maar dan op zijn Amerikaans, want hij had op het erf voor zijn scheefgezakt kantoor, ondergebracht in een loods van plaatijzer, geweldige stukken liggen, zoals locomotief ketels, reusachtige schroeven van oceaanstomers, en zelfs scheepsketels.

En het was juist in een van deze ketels, geheel rood van roest, dat de sluwe Heer Hupfield de gesmokkelde drank tijdelijk opsloeg.

En dat ging al op een buitengewoon ingenieus bedachte wijze.

De ketel was er namelijk een met een hellend grondvlak, waarop de vaten en kisten, die werden aangebracht, opgestapeld werden.

Dat alles zou natuurlijk dadelijk naar omlaag gegleden zijn, wanneer de eerste vaten niet werden tegengehouden door zware klampen, die echter konden worden weggetrokken, door middel van een dikke staaldraad, die bediend werd in de plaatijzeren loods.

Onmiddellijk begon dan het hele vrachtje te glijden, maar nu was het foeffe dat het niet in de ketel bleef, maar langs de helling afgleed door een brede tunnel die uitliep in een loodrechte put, die in verbinding stond met het water van de East River.

Natuurlijk werd deze schrandere bedachte inrichting alleen maar ingeval van grote nood, en dreigend gevaar gebruikt, want sommige kisten kunnen nu eenmaal niet tegen een val van twintig

meter hoogte in het water.

Dat alles bezichtigde Brent met 't oog van een kenner, en herhaaldelijk knikte hij goedkeurend.

Dit was nu drie dagen geleden en in die dagen was er zo het een en ander voorgevallen, dat de moeite van het vertellen waard is.

Ten eerste hadden knappe spionnen wel haast de zekerheid, dat John Raffles ten tonele was verschenen.

Een paar hunner hadden een rijzig man, die zich liefst wat achteraf scheen te houden, herhaaldelijk in de buurt van de steigers gezien, die op Manhattan tegenover Wards Island zijn gelegen, een weinig ten Zuiden van het Thomas Jefferson Park en nog diezelfde dag waargenomen, dat die man hen op grote afstand in een kleine snelle motorboot volgde, toen zij een zogenaamde inspectietocht gingen maken.

Niet zodra was dit bekend geworden, of Hickory stuurde het beste onderdeel van zijn leger, Chicago Mary, op die man af.

Een volle dag bleef zij onzichtbaar, en niemand van de bende wist wat zij eigenlijk uitvoerde, maar in de avond van de tweede dag, zeer laat, verscheen zij plotseling in het hotel van Hickory, die zijn vertrek wilde uitstellen tot de zaak met Raffles eens en voorgoed geregeld was en stapte resoluut naar zijn kamer, waar zij de chef vond in gezelschap van diens neef, die zat te knikkebollen en Lazy Jim, die druk met hem zat te praten.

Zij had nog geen woord kunnen zeggen, of achter haar ging de deur alweer open en Andy de Roemeen kwam binnen. Janescu was bleek, en hij was zichtbaar uit zijn humeur.

Dadelijk keerde Mary zich naar hem om, en zei nijdig:

— Dat loopt nu toch waarachtig de spuigaten uit. Wat betekent dat, dat je mij naloopt als een hondje?

— Je weet heel goed wat het betekent Mary, antwoordde Janescu hees.

— Goed, dan weet ik het maar, ik wil het niet weten. Donder op, want je bent lastig.

— Kom, Mary, laat hem maar blij-

ven, zei Brent sussend. Doe maar net alsof hij er niet is en hij moet immers ook weten wat er omgaat.

— Ik heb jouw toestemming anders niet nodig, gromde Janescu tussen de tanden terwijl hij de man uit Philadelphia nijdig aankeek.

Brent haalde de schouders op en wendde zich af. Mary liep dadelijk naar hem toe, vatte vleidend zijn arm en vroeg, haar mooie, blauwe ogen diep in de zijne:

— Ontvang je me zo koel, Jim? Je zult aanstonds wel anders tegen me zijn. Ik heb prachtig nieuws: hij loopt in de val. Ik heb hem ontdekt, hoor. Ik twijfel er niet aan, of hij moet het zijn.

— Weet je het zeker, dat hij het is? vroeg Hickory.

— Zo zeker als iemand op deze wereld maar van iets kan zijn. Groot, breed geschouderd en toch slank, met grijze ogen, sterke kaken; hij lijkt wel een beetje op Jim hier, behalve dat hij wat kleiner is. En ik had hem dadelijk beet, hoor. Hij kronkelde als een worm aan mijn voeten. Wie 't sprookje heeft rondgestrooid, dat Raffles niet ontvankelijk is voor vrouwenschoon is gek.

— Dus, hij papte aan? vroeg Jim lachend.

— Nu, niet direct, dat moet ik bekennen, maar toen ik een uurtje met hem geflirt had, toen toen was het opzitten en pootjes geven.

— Waar vond je hem? vroeg Hickory.

— In een cafétje bij steiger 122. Hij zat naar buiten te turen, net als een poes bij het muizengat en volgde met zijn ogen wat twee van de jongens deden, die net stonden te smoezen met Ranuzzi. Die kent hij natuurlijk nog van de vorige gelegenheid.

— En Ranuzzi, wat zegt die? vroeg Jim vol spanning.

— Die doet er een eed op, dat het dezelfde man is van een week geleden.

— Maar wat heb je nu afgesproken, vroeg Hickory die alleen aan het zakelijke deel dacht.

— Nou, toen ik zag dat ik hem om mijn vinger kon winden, heb ik hem bij stukjes en beetjes op de hoogte ge-

bracht en hem zo lekker gemaakt dat hij eindelijk smeekte of hij mocht meedoen. En ik stemde natuurlijk dadelijk toe. Als we hem eenmaal op de schuit hebben zou ik zelf graag de twintig pond lood aan zijn benen binden, om hem daarmee over boord te smijten.

— Wat gaf hij voor naam op?

— Hij zei dat hij Prendergast heette, Jerry Prendergast.

— Nu, dan moeten we alleen maar hopen dat je niet de verkeerde bij de kop had, en dat het geen stille is geweest, zei Lazy Jim met zijn trage, slepende stem.

Mary haalde de schouders op, en zei minachtend:

— Alsof ik dat niet dadelijk zou doorhebben.

— Alles goed en wel, maar jij komt uit Chicago en jij kent hier de stillen niet allemaal, zei Hickory hoofdschuddend. In ieder geval zullen we voorzichtig moeten zijn. Heb je iets bepaalds afgesproken.

— Hij zou morgenavond om tien uur meegaan met de boot.

— Dan is het zaak om goed uit onze doppen te kijken, meende Jim, die een sigaret opgestoken had. Ik zou hem van te voren nog wel eens zelf willen zien. Ik heb een goede neus voor zulke dingen. Kunnen we dat niet samen arrangeren Mary?

— Goed, breng me naar huis Jim, dan spreken we onderweg verder af.

Dat scheen te veel te zijn voor Janescu. Hij sprong op als door een slang gebeten, en zei:

— Dat is mijn werk, Mary. Ik bezweer je, drijf mij niet tot het uiterste.

— Och vent, je begint me te vervelen, riep Mary nijdig uit. Je wordt onverdraaglijk. Moet ik je nu nog eens zeggen dat ik niets om je geef en dat je gerust bij Anne je troost kunt zoeken, die al zo dol op me is dat ze mij met plezier zou kunnen vergiftigen?

— Mary, ik bezweer je...

— Kom, nu is het uit, zei Hickory bars. Geen gezeur hier op mijn kamer. Wees toch verstandig, Andy. Als ze nu eenmaal niets om je geeft? Zo iets kun je niet dwingen. Maak jij nu maar als

de gesmeerde bliksem dat je wekomt, en wacht op mijn orders. Het is, zoals je weet voor morgennacht. Dan gaan we het eerste vrachtje halen. Op het alleruiterste ogenblik zal ik de kapitein van de « Sperwer » een radiogram sturen op welke plek hij ons moet verwachten. En ik hoop dat we morgennacht twee vliegen in een klap zullen slaan.

Janescu was blijkbaar doof gebleven voor die woorden, hij liep Mary voorbij, en ging vlak voor Jim staan. Zijn stem was bijna onherkenbaar en zijn zware onderlip trilde toen hij vroeg:

— Ben je van plan van haar af te zien, Jim Brent?

— Maar mijn waarde Andy, wat een zonderlinge vraag, zei Brent met hoogopgetrokken wenkbrauwen. Ik ben volstrekt niet van plan onder andermans duiven te schieten.

— Dat lieg je, brulde de Roemeen. Je weet heel goed dat ze jou hebben wil.

— Is dat mijn schuld? vroeg Brent lijzig.

— Zeg nu dadelijk dat je er een eind aan zult maken, of je hebt de langste tijd geleefd.

Er ontstond enige opschudding en Mary had de onvoorzichtigheid zich met een beschermend gebaar voor Brent te plaatsen.

Dol van woede slingerde Janescu haar ter zijde, en bijna op hetzelfde ogenblik flikkerde het lemmet van een groot mes in zijn rechtervuist. Maar hij had het wapen nog niet kunnen opheffen om toe te stoten, of Lazy Jim bewees afdoende, dat hij zich wel kon bewegen, en heel vlug ook, als het nodig was.

Sneller dan de gedachte schoot zijn gebalde linkervuist vooruit, en trof de Roemeen op de goede plek.

Janescu, met geweldige kracht tegen de kin getroffen, wankelde even en plofte toen op de vloer, terwijl het mes hem ontviel.

Mary liet een kort nerveus lachje horen, keek een ogenblik op de bewusteloze man neer en richtte zich toen tot Brent, met iets als verbazing in haar ogen, terwijl zij vroeg:

— Waar wacht je nu nog op?

— Op wachten? Waarop zou ik moeten wachten?

— Nu, om hem af te maken, antwoordde ze heel kalm. Dan ben ik voor goed van die lastpost af.

Jim Brent deed een stap op haar toe en keek haar stom verwonderd aan.

— Meen je, wil je daarmee zeggen, dat ik hem koelbloedig moet vermoorden? vroeg hij.

— Waarom niet, hij heeft jou toch ook om zeep willen helpen?

— Terwijl hij machteloos op de grond licht?

Mary gaf geen antwoord. Zij keek hem alleen maar aan. Er lag nu zoveel afkeer in zijn ogen, dat zij er van verbleekte. Zij kwam op hem toe, legde het blonde hoofd tegen zijn borst, greep zijn hand vast die hij haar wilde onttrekken en vleide:

— Niet boos zijn, Jim. Als jij het niet wilt, dan hoeft het niet. Ik dacht, als er hier gevochten wordt, dan eindigt het altijd zo. Maar als jij het niet wilt...

— Ik heb nog nooit een man gedood die zich niet kon verdedigen, zei Brent ijskoud, terwijl hij zich van haar losmaakte. Hickory, het blijft, zoals we hebben afgesproken, nietwaar? Ik zal zorgen tijdig aanwezig te zijn. Thorndyke, ik heb de eer je te groeten.

Hij knikte een beetje stijf tegen Mary en voor ze nog iets had kunnen zeggen of 'doen was hij de kamer al uit.

Zij keek een ogenblik onbeweeglijk naar de deur met haar grote, wijdgeopende ogen, waaruit wanhoop sprak.

— Hij haat me, mompelde ze, o, die blik van hem. Dat heb ik nog nooit gezien in de ogen van een man. En ik houd van hem... Maar het kan niet, ik wil dat hij van mij is, waarom niet? waarom zou hij niet van me kunnen houden? Om die paar onnozele woorden? Ik...

Zij begon te wankelen, tastte naar haar hoofd, en liet zich zwaar op een stoel neervallen.

Oom en neef wisselden een veelbetekenende blik met elkander, maar zeiden niets.

Janescu kwam langzaam weer bij zijn

positieven, richtte zich met moeite op, wierp een verdwaasde blik om zich heen, kreeg toen Mary in het oog, kroop op zijn knieën naar haar toe, en zei, het hoofd op haar schoot leggend:

— Mary, vergeef het mij. Ik wist niet wat ik deed, ik was dol. Om Godswil, Mary, kijk mij aan en zeg dat alles weer goed tussen ons zal worden.

Hij had haar beide handen gegrepen, maar ze ontrukte ze hem haastig, als met afschuw, zonder hem aan te kijken.

Haar blik was strak op de deur gevestigd.

Eindelijk stond ze op, schoof hem terzijde, als een waardeloos vod, en liep langzaam, naar de deur.

Daarop trok zij de deur langzaam open en ging heen, zonder nog een enkele maal achter zich te kijken.

Het duurde even, alvorens Thorndyke de kracht vond tot de wijsgerige opmerking:

— Dat is nu allemaal de schuld van de liefde. Mij niet gezien. Oom, heb je soms nog een scheutje cognac in je achterzak voor me.

— Zo iets is in staat om ons hele plan in de war te sturen, bromde Hickory nijdig. Vrouwen. Ik wilde dat we het zonder hen konden stellen, maar dat gaat nu eenmaal niet. Wie had dat van onze Mary gedacht? In drie dagen smoorlijk verliefd op een man die zij nog nooit van haar leven gezien had. En nu zeggen ze nog wel dat er op deze planeet geen plaats meer is voor dat blote jongetje met vleugeltjes en een pijlenkoker. In plaats van te helpen, bederven de vrouwen de zaak.

Thorndyke had intussen kans gezien zich van wat cognac meester te maken,

en dronk nu langzaam en afgemeten een theekopje leeg, zonder zich blijkbaar ook maar het minste aan te trekken van wat er zoëven was voorgevallen. Hij was aan zulke dingen wel gewend. Meestal liepen ze af met een revolvershot of een messteek, nu eens niet, dan weer wel dodelijk. Hoogst zelden kreeg de politie er iets mede te maken, want het geboefte verried elkander in zulke dingen nooit. Soms deed een vrouw het, door wraakzucht gedreven, maar daarna leefde zij zelf ook nooit lang meer.

Maar Thorndyke had toch iets gezien, dat hem ten zeerste verrast had voor zover dat mogelijk was bij een man van zijn inborst.

Mary, de mooie Mary was verliefd. Niet op een gewone wijze, maar zo hartstochtelijk, dat je er haast bang van moest worden. Die hartstocht moest bevredigd worden, of... verkeren in dodelijke haat. Geen middenweg. Janescu had geen kans hoegenaamd, dat moest hij nu toch inzien. Ja, zo ging het op de wereld. Zoëven waren zij nog de beste vrienden, en zie de Roemeen daar nu eens staan, met een bull op zijn voorhoofd, waar hij met een tafelpoot in aanraking was gekomen, en blijkbaar bezield met alles behalve vriendelijke voornemens ten opzichte van zijn rivaal.

Die op zijn beurt, scheen om Mary geen zier te geven, dat was maar al te duidelijk te zien geweest aan de manier, waarop hij haar had behandeld.

Thorndyke schudde mistroostig het keurig gekapte hoofd, en nam met een diepe zucht nog een slok van de uitstekende, pas een week geleden binnengesmolkele cognac.

HOOFDSTUK V

HELL GATE, 'S NACHTS OM TWEE UUR

De volgende dag brak donker aan. De zon kon niet door de wolken breken, de wind bulderde langs de kade, en het water van de Hudson en van

de East River vertoonde schuimende kopjes.

Des namiddags kwam er een lichte mist opzetten. Kortom het was voor

smokkelaars uitgezocht weer, zoals men het niet beter kon wensen.

Het kon omstreeks half acht zijn, en het begon reeds te schemeren, toen dicht bij de Zes en negentigste Straat over de schier verlaten kade met de talrijke steigers een vrouwelijke gedaante sloop, die bliksemsnel een donkere portiek binnenschoof, toen de stap van een politieagent klonk, maar dadelijk weer te voorschijn kwam zodra het geluid van zijn schreden was weggestorven, en toen vlug de kade overstak, om onhoorbaar de treden af te dalen van een steiger, die behoorde bij een groot botenhuis, waar motorboten van allerlei soort werden verhuurd.

Het was Chicago Mary, die daar nu beneden op het natte plankier stond, en heel zacht floot.

Dadelijk werd er een deur van het botenhuis geopend, een hoofd kwam te voorschijn, twee ogen keken spiedend rond, en toen kwam Jim Brent te voorschijn, die heel zacht vroeg:

— Wie is daar? Ben jij het, Mary?

— Ik ben het, Jim. Kom wat dichterbij. Nog dichterbij. Zeg me eerst of je nog boos op me bent?

— Ik ben helemaal niet boos op je geweest, antwoordde Mike, maar Mary had scherpe oren, en de onverschilligheid ontging haar niet.

Zij zuchtte en zei:

— Zeg, geef je niets meer om me?

— Vindt je het wel het juiste ogenblik om over zulke dingen te praten, meisje? vroeg Jim, die blijkbaar een bepaald antwoord wilde vermijden.

De jonge vrouw trachtte in zijn ogen te lezen bij het spaarzame licht van een verre lantaarn, maar dat was heel moeilijk, want hij had de klep van zijn pet diep over het hoofd getrokken.

Hij was geheel voor de moeilijke onderneming gekleed, in een oud pak, met rijlaarzen aan en over alles heen een lederen overjas...

Met een snelle beweging greep de vrouw plotseling zijn hand, bracht haar mond dicht bij zijn oor, en fluisterde hartstochtelijk:

— Luister eens, Jim. Ik ben nooit gewoon geweest om mijn gevoelens te

verbergen. Je mag van me denken wat je wilt, maar ik wil het niet langer verzwijgen. Je moet toch in je hart erkennen, als dat niet van steen is. En bedenk het wel, ik laat niet met mij spelen.

— Ik denk er niet aan, dat te doen, antwoordde Brent koel.

— Je begrijpt me heel goed, zei de vrouw met vlammeende ogen. Wat ik hebben wil, dat moet ik hebben. Begrijp je me?

— Ja, je bent tamelijk duidelijk, zei Brent schouderophalend. Je zoudt mij een genoeg doen, hier althans vannacht niet meer over te praten. Er is werk aan de winkel. Maar laat ik je tenslotte dit nog even zeggen: Vrouwen die zich aanbieden zijn nooit bijzonder in mijn smaak gevallen. En nu geen woord meer, daar is de baas.

Inderdaad kwam Hickory op dat ogenblik uit het boothuis, in een oliejas gestoken en met een oude pet op, hetgeen hem niet mooier maakte, en hem wel een beetje op een vogelverschrikker deed lijken.

Hij kwam haastig op het paar toestappen en gromde met zachte stem:

— Geknuffel? Er is wel wat anders te doen, voor de duivel. Stel die nonsens uit tot later, als ik je verzoeken mag. Hoe is het Mary, geloof je nog dat hij komt?

— Hij komt vast en zeker. We hebben nog ruim een kwartier, antwoordde Mary schouderophalend.

— Heb je hem de plek nauwkeurig aangegeven?

— Kan niet missen.

— Maar je hebt toch niet precies gezegd wat we voornemens waren? Want als het werkelijk onze man is, dan...

— Ja... ja... al lang goed, zei Mary ruw. Denk je dat je met een beginnening te doen hebt, Hickory, die niet weet hoe ze zulke dingen moet inpikken? Wees maar niet bang dat ik mijn mond heb voorbij gepraat.

— O, ik vraag wel excuus, schone dame, maar ik vind dat deze zaak op tamelijk losse schroeven staat, zei Brent langzaam. Waaruit moet het nu eigen-

lijk blijken, dat die man werkelijk Raffles is?

De vrouw vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen en kortaf te zeggen:

— Ik weet wat ik weet. Alle beschrijvingen, die we van Raffles hebben, slaan op hem. Zijn we allemaal compleet. Hickory?

— Janescu ontbreekt nog.

— O, als hij wil wegblijven, laat hem gerust zijn gang gaan, zei de vrouw onverschillig.

— Dat is misschien jouw standpunt, maar niet het mijne, zei Hickory vinnig. Ik ben er niet op gesteld, dat een van de jongens van zo'n onderneming wegblijft. Je kunt tegenwoordig niet te voorzichtig zijn.

— Als hij ons verraden heeft, dan leeft hij morgen niet meer, zei een saai stem.

Het was Thorndyke, die uit de duisternis was opgedoemd. Bij het aantrekken van zijn sigaret zag men heel even in een rosse gloed zijn bleek gezicht, het blonde kneveltje, en zijn smetteloze boord met het kokette strikje.

— Hij zal niet durven, zei Brent verachtelijk.

— Hij is laf, maar als hij zich wil wreken, is hij tot alles in staat, hernam Mary.

— Je bedoelt dat hij de politie zou kunnen waarschuwen? vroeg Hickory, met een kort lachje. Dat zou hem weinig baten. Iedereen heeft toch zeker wel het recht, 's avonds de haven uit te varen. Zolang wij het spul niet aan boord hebben, kunnen ze ons niets maken. En wij zullen een oogje in het zeil houden, geloof dat maar.

— Niets belet ons ook, het plan te wijzigen, meende Anne Mc Pherson, die op haar beurt te voorschijn was gekomen, en zwijgend, met gefronste wenkbrauwen een ogenblik had toegeluis-terd, nu en dan een blik vol wrok werpend op de vrouw, in wie zij nog steeds een mededingster zag. Op het oog was zij niet te onderscheiden van een man, want zij droeg een lange broek, een mannensporthemd, een leren jas en een baret. Dat noemde zij haar uniform.

Maar Brent schudde het hoofd en zei:

— Er kan nu niets meer veranderd worden. De jongens wachten ons natuurlijk op het bepaalde punt, en we mogen hen niet mislopen.

— Waarom niet? vroeg Hickory, die blijkbaar in een kwaad humeur was. Niets belet ons immers als er onraad is, het goedje op te slaan op Wards Island. Dat doen wij altijd als de lucht niet helemaal zuiver is. En een knappe jongen, die het op die plek ontdekt. Hoe laat is het nu?

— We hebben nog tien minuten, antwoordde Thorndyke, die op zijn polshorloge gekeken had. Ik wed om een fles whiskey, dat hij niet meer komt.

— Bedoel je Janescu?

— Neen, ik bedoel mijnheer Prendergast.

— Dan zit je er in voor je whiskey, want daar komt hij juist aan, zei Mary zegevierend.

Iedereen keek zwijgend naar de man, die daar met vlugge stappen langs de kade kwam aanlopen, boven aan de trap even bleef staan om rond te kijken, en toen de houten trap af kwam.

Hij liep regelrecht op Mary toe, drukte haar de hand, en richtte toen pas zijn ogen op de anderen.

— Mag ik hem even aan jullie voorstellen, jongens, zei Mary opgewekt, en het leek onbegrijpelijk, dat deze knappe vrouw, die de nieuweling zo vriendschappelijk toeknikte, met moordgedachten kon omgaan, ja dat zij in staat was, die man met eigen hand te doden.

Hickory had een lantaarn uit het botenhuis gehaald en hield die ter hoogte van het gelaat van de nieuweling.

Hij bekeek dat gelaat een ogenblik aandachtig, bromde iets voor zich heen en zei toen, de lantaarn weer neerzettend:

— Het is mijn gewoonte niet, master, aan te nemen, die ik niet door en door heb leren kennen. Als ik nu een uitzondering maak, dan is dat, omdat ik op Mary meen te kunnen vertrouwen. Weet je wat we gaan doen?

— Nu, jullie gaan waarschijnlijk niet naar een bioscoop, zei de vreemdeling lachend.

— Ik bedoel, ken je onze plannen in bijzonderheden?

— Neen, maar die zal ik gauw genoeg wel leren kennen, antwoordde Prendergast weer. Ik ben niet zo erg nieuwsgierig uitgevallen. Als het zover is, dan zal ik het wel merken. Ik ben een vriend van Mary, en daarom wil ik meedoen. Als je wilt kunt je het mijn lust naar avonturen noemen.

Hickory bekeek hem nog een ogenblikje aandachtig, en wilde toen iets tot Jim Brent zeggen, maar die had Thorndyke terzijde genomen, en stond aan het einde van de grote vlonder, zacht en druk met hem te praten.

Het oude mannetje met het vogelgezicht schudde ontevreden het hoofd en bromde:

— Het is gek, maar de boel loopt niet zoals ik het wel zou wensen. Er wordt me hier te veel gepraat en te weinig gedaan. Hoe laat is het nu? We moesten nu maar van wal steken. De zee is ruw, en we mogen Hupfield met zijn « Sperwer » niet langer laten wachten dan noodzakelijk is.

— We hebben nog maar twee minuten, zei Mary, en daar komt zowaar Janescu nog aanzetten. Hij denkt zeker: beter laat dan nooit. Nu, jij kon ook wel een vrolijker gezicht zetten, Andy. We waren al bijna zonder jou in zee gestoken. En vooruit nu, laten we opschieten. We zijn nu toch compleet?

— Ja, Jim, George en Teddy zijn binnen. Die wachten op me. Ze kijken de schuif nog eens na, zei Hickory knorrig. Vooruit nu maar, er is lang genoeg gezanikt. En ik geloof dat ik reden heb om mezelf voor krankzinnig te verklaren, dat ik persoonlijk aan dit zaakje deel neem.

Jim Brent gaf geen antwoord, maar haalde zijn brede schouders op. Zwijgend, na nog een laatste blik op de kade te hebben geworpen, die daar nu geheel verlaten lag, gingen allen het botenhuis binnen, hetwelk zwak verlicht was door een kaarslantaarn.

De boot kon gemakkelijk zestig personen bevatten, en liep klaarblijkelijk snel, te oordelen naar de vorm, en de krachtige motor, die te zien was door

de opgeslagen luiken van de machinekamer.

— Alles klaar Burt? vroeg Hickory op zachte toon.

— Ja patroon. De boel is in orde, antwoordde een man, wiens roestig stemgeluid aanstonds verried, wat zijn voornameste bron van inkomsten was.

— Vooruit dan maar, maak het hek open, Janescu. Kom broer, steek ook je handen eens uit je mouwen en sta daar niet te kijken als verdomde Lowietje.

Nog altijd zwijgend en somber ging Janescu, die nog geen woord gezegd had, naar het hek, trok de bout terug, en duwde het hek open.

Hellgate lag voor hen, het brede vaarwater dat gevormd wordt door een aanzienlijke verbreding van de East River.

Het kan er soms geducht spoken in dat « Hek van de hel » en de naam is dus niet zo vreemd gekozen, als het wel lijkt.

De smokkelboot voer langzaam het botenhuis uit, met de voorgeschreven lichten op, en het hek werd weer gesloten.

— Hebben we alles? vroeg Jim.

— Bedoel je soms of we wapens hebben vroeg Mary, met een lachje. Maak je niet ongerust. We zijn ruimschoots voorzien. Wie neemt het stuur?

— Dat heb ik al te pakken, Mary, zei een zware stem, toebehorend aan George, een reus van een vent met een tamelijk gemene tronie, en gekleed in een pilow broek en een donkerblauwe boezeroen.

— Radio in orde? vroeg Brent, die blijkbaar zeker van zijn zaak wilde zijn.

— Werkt als een liertje, Jim, zei Burt, aan wie de zorg voor dit instrument scheen te zijn toevertrouwd.

— Zouden we Hupfield dan maar niet vast waarschuwen, Hickory? ging Brent voort, die een blik om zich heen had geslagen, en toen naar omhoog, naar de dreigende hemel.

— Dat heeft de tijd wel, gaf Hickory grommend ten antwoord. Over een half uur zullen wij hem seinen, dan moet hij ons tegemoet komen. En we zullen het van het getij laten afhangen, en aan de sterkte van de stroom, waar we

hem zullen enteren.

Mary had nog niets gezegd. Ze zat op een laag bankje achter de tamelijk hoge kajuit, aldus beschut tegen de gure wind en het nu en dan overkomende buiswater en hield haar ogen, voortdurend gevestigd op het gelaat van Prendergast, die een pijp had opgestoken en blijkbaar in volle gemoedsrust de bedrijvigheid aan boord van de motorboot gadesloeg.

Hij zat dicht bij het groene stuurboordlicht, dat zijn gelaat op een spookachtige wijze verlichtte.

Thorndyke daarentegen had zich een plekje veroverd vlak bij de rode bakboordlantaarn en kon zich voor een ogenblik verheugen in een voor hem ongewone, rode gelaatskleur.

Wat Jim Brent aangaat, hij stond rustig over de lage verschaning geleund en keek scherp uit. Het leek wel alsof hij hier goed de weg kende, al woonde hij dan ook in Philadelphia.

Een paar malen richtte hij zich op, ging langzaam naar de achterplecht, bleef daar een ogenblikje staan en tuurde over het wild schuimende water uit, dat nu en dan de boot vrij heftig deed schommelen.

Toen hij voor de tweede keer weer naar de man aan het roer terugkeerde, dat zich ongeveer midscheeps bevond, speelde er een geheimzinnige glimlach om zijn lippen, maar die zag niemand in het donker.

Na een kwartier ongeveer voer de «Havik» onder Hellgate-Bridge door, en zette haar weg voort naar het noorden, thans zo dicht mogelijk de oever volgend van Long Island.

Er werd niet veel gesproken.

Iedereen verkeerde blijkbaar in grote spanning.

Janescu zat geheel afgezonderd, bemoeide zich met niemand en zat daar somber in het donker, nu en dan het hoofd opheffend om Jim Brent met de blik te volgen, die een paar malen naar het achterschip was gelopen en daar, met de handen in de zakken, in de duisternis tuurde, waar hij iets scheen te zien, dat zijn opmerkzaamheid had getrokken.

En als hij weer naar de verschaning terugkeerde, dan waren zijn wenkbrauwen gefronst, en stond hij een ogenblik, blijkbaar in diepe gedachten verzonken, stil bij de machinekamer, van waar het regelmatig gestamp van de motor opklonk.

Een paar uren waren aldus verlopen, en de Havik bevond zich reeds in de monding van Long Island Sound, van waar men rechtstreeks de zee zou bereiken, toen Brent zich plotseling tot Hickory wendde met de vraag:

— Je rekent toch zeker dadelijk met de kapitein af voor zijn lading?

— Natuurlijk. Ik krijg geen druppel, of boter bij de vis.

— Je hebt dus de koopsom bij je?
— Wat dacht je dan? Waarom vraag je dat nu al weer?

Hickory keek hem een ogenblik vast aan en zei toen op scherpe toon:

— Ik vestig er je aandacht op, Brent, dat ik hier de baas ben, en geen verklaring behoef te geven. Ik zeg dat, omdat jij de laatste uren een beetje begint te doen, alsof het eigenlijk jouw onderneming is. En al stel ik je hulp ook op prijs, ik heb je raad niet nodig.

— Best. Je bedoelt dus dat je het onnodig vindt om naar Wards Island te gaan in plaats van naar de 96ste straat, vroeg Jim rustig.

— Natuurlijk. Ik begrijp niet waar dat goed voor zou zijn.

— En de kans, dat er misschien politie is bij de andere plek.

— Hoe zou er politie kunnen zijn? bromde het kleine mannetje nijdig. Dat zou alleen maar kunnen, als er verraad gepleegd was. En de enige man die dat zou hebben durven doen, die is hier aan boord. Ik hoef je zijn naam niet te noemen. Denk je dat hij zo dicht bij onze revolvers zou durven blijven, als er ook maar een vuiltje aan de lucht was? Wij brengen het hele boeltje naar de 96ste Straat en daarmee basta.

Brent haalde de schouders op, en zei rustig, terwijl hij zich afwendde:

— Je moet het zelf weten, Hickory.

Hij slenterde wat verder het dek op, en bleef een paar meters verder een ogenblik staan voor Prendergast, die

de meeste tijd alleen met Mary gesproken had en zich van de hele zaak niet veel scheen aan te trekken.

En weer lag diezelfde zonderlinge uitdrukking om zijn lippen, terwijl hij neerkeek op de man van wie in de eerstkomende uren moest worden uitgemaakt, of hij al dan niet de gevreesde avonturier, John Raffles, was.

Intussen was reeds in het ruim, en in een paar geheime bergplaatsen, alles in gereedheid gebracht om de gesmokkelde vaten en kisten te kunnen verstouwen. Men kon gemakkelijk voor een bedrag van honderd duizend dollar aan cognac, onversneden Schiedamse jenever, benevens cocaine en meer van dat goedge aan boord bergen.

Het kon omstreeks elf uur in de avond zijn, toen het mistgordijn, dat nu en dan reeds bij flarden was weggetrokken, als door een onzichtbare hand van een groot gedeelte van de Long Island Sounds werd opgelicht.

Het was juist op dit ogenblik, toen Hickory toevallig achteruit keek, en men hem met vloek hoorde zeggen:

— Alle duivels, ik geloof dat wij worden gevolgd. Een uur geleden was het even licht, en toen heb ik die boot ook al gezien.

Brent was dadelijk naast hem en zei, de blik strak op het water gericht houdend:

— Er is nog vrij wat verkeer op het water. Wie zegt je dat die daarginds ons juist volgen?

— Dat zegt mijn instinct, antwoordde Hickory woest. En ik vergis me niet. Het is dezelfde schuit van een uur geleden.

— Politie? vroeg Brent kortaf.

— Weet ik het. Dat is zo nog niet te zien.

— Maar we dienen het toch te weten, riep Janescu, die was opgesprongen,

en eveneens naar achteren keek.

— Als het politie was, liet nu de stem van Prendergast zich horen, dan zouden ze immers allang hun zoeklicht hebben laten werken als ze ons wantrouwden.

— O ja? Nou... je kunt wel zien dat jij ook niet op de hoogte bent van hun manieren, zei Hickory grimmig. Je praat daar van een zoeklicht; we zullen ons eigen lampje maar eens laten schijnen, dan weten we tenminste waar we aan toe zijn.

— Zou dat wel raadzaam zijn? opperde Thorndyke, die ook al op het stemmenrumoer was afgekomen.

— Ze kunnen hoogstens denken dat wij een douaneboot zijn, riep Hickory ongeduldig.

— Vooruit dan, aan de lantaarn, beval Hickory. Teddy, laat eens zien wat je kunt.

De aangesprokene ging snel de twee tredjes naar de voorplecht op, waar een fraaie koperen lamp stond, die er uitzag als een gewone koplamp. Het was echter een sterk zoeklicht, zodanig op een spil opgesteld, dat het naar alle richtingen kon worden gedraaid.

De man morrelde daar even in het duister, en men hoorde hem in zichzelf pruttelen.

— Nu? Hoe zit het? bromde Hickory nijdig. Wat mopper je daar in je eigen? Als je niet zien kunt, neem er dan een lantaarn bij.

Teddy greep een kaarslantaarn, ontstak de kaars daarin, sloot het deurtje, en plaatste het voorwerp naast de koperen lamp.

Toen slaakte hij een onderdrukte kreet en zijn stem klonk gedempt over het duistere dek van de motorboot:

— Wat een wonder dat het ding niet wil branden. De draadwikkeling hangt er bij.

HOOFDSTUK VI

EEN TEGEN VELEN

Even bleef het stil en toen klonken er snelle, schuifelende schreden over het dek. Het was Hickory, die zich haastig van zijn plaats naar de voorplecht begaf, zich bukte en naar de geopende lamp keek.

Direct daarop richtte hij zich snel op en vroeg aan de man die Teddy genoemd was:

— Jij bent immers de man die voor het zoeklicht moet zorgen?

— Ja, dat is mijn werk.

— Waarom heb je dan niet gezorgd dat de lamp in orde was.

— Toen wij weg gingen was het filament perfect in orde, chef, en een uur geleden ook nog.

— Weet je dat zeker?

— Daar wil ik op zweren.

Hickory liep langzaam van de voorplecht tussen kajuitkap en verschansing, zonder een woord te zeggen, maar iedereen om beurten van heel dichtbij, doorborend aankijkend.

Hij had de kaarslantaarn meegenomen, en die rondgang maakte een zonderlinge indruk, omdat niemand een woord durfde zeggen. Het kleine mannetje was waarlijk verschrikkelijk om aan te zien, toen hij tenslotte de lantaarn op de kap van de kajuit plaatste, een paar malen zijn keel moest schrapen en toen op schorre toon begon:

— Dat hebben jullie allemaal gehoord nietwaar? En Ted heeft zeker geen reden om er om te liegen. Die draadwikkeling is dus in het laatste uur vernield, waardoor de lamp niet kan branden. Ze kunnen toch niet uit de houders gevallen zijn, Ted?

— Ik zou nog eerder kunnen aannemen, dat in dat ene uur al mijn haren waren uitgevallen, verzekerde de aangesprokene.

— God. Een uur geleden zowat trok de mist op. Op datzelfde ogenblik raakte

de lamp onklaar. Nu is de vraag, en jullie zijn zeker met me eens, dat het de enige vraag is. Wie is hier de verrader tussen ons?

Nog bleef het doodstil. Niemand sprak een woord, maar allen keken el-kander wantrouwend aan.

Het eerst klonk de stem van Mary, die met verbeten woede zei:

— Ik geloof niet dat we lang hoeven te zoeken. Maar voordat we dit gevalletje in orde maken, chef, zou ik toch maar liever die lamp laten herstellen. Laat Teddy er een nieuw filament inzetten, en laten we kijken wat dat voor een schuit is, die achter ons aan vaart.

— Gelijk heb je. Vooruit Teddy, maak die lamp in orde, beval Hickory kortaf.

Teddy liep het trapje naar de kajuit af, strompelde daar wat rond, men hoorde hem een paar kastdeurtjes openen, en daarop een knetterende vloek.

Toen verscheen zijn bleek gezicht in de smalle deuropening, en hij stamelde verschrikt:

— Daar zit de duivel achter. Ik kan het reparatiekistje nergens vinden en ik heb het zelf voor we weggingen in het kleine boegkastje gezet.

— Zo... dan zal dat kistje wel ergens op de bodem van de East River liggen. We weten nu tenminste waar we ons aan te houden hebben.

Hij liep eensklaps met grote stappen op Prendergast toe, die zich niet verroerd had, en op de achterplecht naast het trapje daarheen zat, schijnbaar onverschillig voor het gehele voorval, en beet hem kortaf toe, zijn gelaat vlak bij het zijne, en terwijl hij hem zijn browning tussen de ribben drukte:

— Wie ben jij?

Prendergast haalde rustig de schouders op en antwoordde lachend:

— Doe niet zo gek, kapitein. Je weet dusomhel goed wie ik ben. En ben. Enen-

dergast, de vriend van Mary.

Jim Brent was wat naderbij gekomen en bestudeerde het gelaat van de man. Het was bleker geworden, maar volkomen rustig.

— Hij houdt zich verbazend goed, mompelde Brent in zich zelf. En toch moet hij weten, dat zijn leven op het ogenblik aan een zijden draad hangt. Het is blijkbaar anders gelopen dan hij verwacht had. Nu, er zullen hier wel gauw klappen vallen, denk ik.

Brent trok zich in de duisternis achter de stuurboordlantaarn terug, trof daar Thorndyke aan, en wisselde snel en fluisterend enige woorden met hem.

Thorndyke begaf zich, zacht lopend, naar de nu verlaten voorplecht.

Er bevond zich daar, een weinig naar rechts, een klein luik, dat toegang gaf tot de bewaarplaats van touw, smeerolie, zeildoek en andere dingen. Het was er vrij ruim en zo nodig zouden daar twee koppen van de bemanning in hangmatten kunnen slapen.

Hij tikte even met zijn hak op dat luik, en ging dadelijk daarop weer terug.

Het luik werd op hetzelfde ogenblik van binnen af opengedrukt, en vlug kroop er een man uit die het luik zacht achter zich sloot en zich toen zo snel mogelijk ging verbergen achter het kleine ankerspil en een hoge stapel zeildoek zodat althans zijn gezicht buiten het schijnsel van de voorgeschreven boordslampen bleef.

Alles was zo vlug gegaan en het was zo donker, dat de anderen van dit korte voorval niets hadden bespeurd. Trouwens, al hun aandacht was bepaald bij wat er daar bij de achterplecht voorviel, waar nu de met moeite onderdrukte schelle stem van Mary zich liet horen, die zei:

— Er moet hier onmiddellijk een einde aan worden gemaakt. We hebben je nu, Raffles, en je doet verstandig als je maar direct opbiecht. Beken nu maar dat ik je netjes in de val heb gelokt; jij hebt de lamp onklaar gemaakt. Jij en niemand anders. Ga jij weg met die revolver, Hickory. Dat maakt te veel lawaai. Ik heb hier mijn mes en dat

jaag ik hem door zijn strot, als hij niet onmiddellijk bekennt.

Prendergast, of wie het dan mocht zijn, bleef nog altijd onbeweeglijk zitten. Vlak onder zijn ogen zag hij het koude glanzen van het brede lemmet van een geopend knipmes en het heft werd stevig omklemd door de kleine hand van een vrouw en de punt, zonder te trillen was op geen centimeter van zijn keel.

Alle anderen stonden om hem heen, dreigend, gereed om zich op hem te werpen. Het was duidelijk dat er geen uitweg voor hem was.

— Maar Prendergast bleek een krachtig koelbloedig man, die zichzelf volmaakt in bedwang wist te houden. Zijn stem trilde niet, toen hij rustig zei:

— Ik ben John Raffles niet. Ik zeg het niet om dat mes, dat mij geen vrees aanjaagt, maar ik ben het niet. Ik heb met geen vinger die lamp aangeraakt en ik weet ook niet wie het gedaan heeft. Ik ben Inspecteur Tucker.

De mededeling kwam zo onverwacht, het leek aanvankelijk zo ongelooflijk, dat allen onwillekeurig een weinig terugdeinsden en de man sprakeloos aankeken. Onmiddellijk maakte de politiemans van dit korte ogenblik van respijt gebruik.

Hij stak zijn hand in zijn zak, en haalde er zijn politiefluit uit te voorschijn. Maar nog voor hij de fluit aan zijn mond had kunnen brengen, was ze hem uit de hand geslagen door Jim Brent, die naar voren was gekomen.

— Geen alarm alsjeblieft, zei hij koel. Politie kunnen wij niet gebruiken, maat.

— Hij moet er aan, siste Mary, op het punt toe te steken. Hij liegt, als hij zegt dat hij niet aan de lamp is geweest. Niemand anders kan het gedaan hebben.

— Dat is nog zo zeker niet, zei Brent, zonder stemverheffing. Er zijn misschien nog wel meer verdachte lui aan boord. George, bemoei jij je alleen met je stuurrad en met je machine; we kunnen de rest hier wel alleen af.

Hij had nauwelijks uitgesproken, of op enige afstand werd een scherp sig-

send geluid gehoord en op hetzelfde ogenblik schoot een verblindend witte lichtstraal over het zwarte water, bleef een ogenblik rondzoeken, en toen gericht op de «Havik», aan boord waarvan nu de kleinste biezonderheden als bij fel daglicht te zien waren.

Het kon niet twijfelachtig zijn, of zij hadden bevel gekregen het zoeklicht pas in de alleruiterste nood in werking te stellen, teneinde te trachten de dranksmokkelaars op heterdaad te kunnen betrappen.

Hoe dit ook zij, de toestand veranderde er aanmerkelijk door.

De smokkelaars waren nu in het na-deel, zij wisten dat zij een spion aan boord hadden, zij werden met licht overstraald, terwijl de vijand in de duister-nis bleef, en zij waren binnen schotsaf-stand van de politieboot.

— Ik zou me maar gewonnen geven, jongens, zei Tucker gemoedelijk. De zaak is voor jullie verloren, dat zie je wel.

Maar op dat ogenblik scheen het, als-of de natuur zelve haar beschermende hand uitstak over de misdadigers.

Een mistbank, dikker dan enige an-dere, kwam langzaam maar zeker over het water aandrijven, en hulde nog geen halve minuut later het smokkelaars-schip in een ondoordringbare wade.

De nevel was zo dik, dat zelfs de krachtige stralen van het zoeklicht er op afstultten als op een muur.

Hickory liet een schor gebrul van ze-gepraal horen en riep:

— Volle kracht vooruit, George. Een goede premie voor jou, jongen, als je haar er door haalt. Naar zee, naar zee.

De boot stootte over het water, zodat de snelle vaart de spanten deed trillen, Hickory deed dreigend een stap op de politiebeambte toe, en zei, met zijn ge-laat vlak bij dat van de ander:

— Nu zullen wij eerst eens afreke-nen, aty ongeluk. We zijn nu toch ont-dekt, en het kan mij niet schelen of ze het schieten horen. Doe je gebed, want je gaat er aan.

— Maar ik heb mijn mes, laat mij toch begaan, riep Mary met fonkelende ogen. Waarom moeten we de plek

verraden waar we zijn?

Zij hief de arm reeds op, terwijl de mannen de worstelende inspecteur vast-hielden, en zou hebben toegestoken, als niet plotseling vijf vingers als even zo-veel stalen klemmen, haar pols hadden gevat.

En vlak bij haar klonk de rustige stem van Jim Brent die zei:

— Laat dat, Mary, ik wil niet dat je hem vermoordt.

Zij wendde zich naar hem om, maar de kreet van woede en wraakzucht be-stierf op haar lippen, toen ze in zijn ogen keek.

— Ik zal het laten, omdat jij het me vraagt, Jim. Hickory, op jouw ver-antwoording, schiet hem dan maar door zijn raap.

Hickory hief zijn browning op, zon-der dat zijn hand zelfs trilde, maar voor hij kon schieten werd hij als door een onweerstaanbare macht achteruit ge-slingerd. Hij tuimelde over het dek, waarbij hem de browning uit zijn hand over boord vloog.

— Wel vervloekt, begon hij, maar verder kwam hij niet, zozeer had de verbazing hem aangegrepen. Zij ogen puilden er van uit het hoofd, hij stot-terde:

— Jij, Philip? Durf jij de hand naar me uitsteken? Ben je krankzinnig ge-worden?

Thorndyke wilde antwoorden, maar Tucker had van de verwarring gebruik gemaakt en zijn grote dienstrevolver getrokken.

Hij richtte hem op Jim Brent, die ech-ter juist bliksemsnel dook, voor hij de trekker kon overhalen, zodat de kogel over zijn hoofd floot.

Voor hij ten tweede male had kun-nen richten, voelde Tucker zich opne-men, en tegen het dek werpen. De re-volver werd hem door een ijzeren vuist ontworpen, en plofte in het water.

Maar nog gaf de moedige kerel het niet op. Het volgend ogenblik had hij het fluitje aan de mond gebracht, dat hij bliksemsnel van het dek had opge-raapt en het scherpe waarschuwingssin-sneed door de dikke lucht.

Onmiddellijk werd er van de politie-

boot af geschoten, maar blijkbaar in het wilde weg, want de kogels floten hoog over de boot heen.

Met een kreet als van een wild dier, wilde Mary zich opnieuw op Tucker werpen, maar Brent trok haar achteruit, zodat zij op de knieën viel, en zei toen kalm tot Tucker, die hem verbaasd aanstaarde:

— Ik zal u niet veel langer kunnen beschermen, mijnheer, kunt gij zwemmen?

— Ja, maar...

— Dan zal ik u moeten verzoeken onmiddellijk over boord te springen, want ik kan u tot mijn leedwezen werkelijk niet aan boord houden. Het water is wel wat ruw, maar men zal u spoedig hebben opgepikt aan boord van uw eigen schip. Dat houdt uw manschappen meteen nog wat op, vlug wat.

Nog aarzelde Tucker.

Toen rees er een reusachtige gedaante onverhoeds naast hem op, twee geweldige handen grepen hem boven in de kraag en in het zitvlak van zijn pantalon, en het volgende ogenblik zeilde hij als het ware als een vliegende vis door de lucht, en plonsde het water in.

De mist was nog altijd zo dik, dat men hem niet meer zag boven komen, maar men hoorde wel zeer duidelijk zijn stem die schreeuwde:

— Hierheen, Hierheen jongens. Ze hebben me in het water gegooid.

Daarna hoorde men nog even verwarde stemmen, het plassend geluid van een paar reddingsboeien die in het wa-

ter werden gegooid, maar niemand lette daar nog op, want aan boord van het smokkelschip gebeurde te veel, dat meer de aandacht trok.

Janescu was woedend op Jim Brent toetredend, en siste hem bleek van woede toe:

— Hoe durf jij de hand naar haar uitsteken, hondsvot? Ik zal...

Een bliksemsnel toegebrachte wuistslag brak zijn zin af en deed hem over het dek tuimelen.

— Wel, alle duivels, dat gaat te ver, schreeuwde Hickory, die zo juist overeind was gekrabbeld, woedend. Wat denk jij hier te zeggen te hebben, mijnheer de geweldenaar?

— Alles, antwoordde Brent doodsbedaard.

— Alles...? Alles...? Wat alles?... Wie ben je, dat je de brutaliteit hebt om hier de lakens te willen uitdelen?

— Ik zou nu maar mijn bek houden, Hickory, zei de ander bedaard, Er wordt hier veel te veel gepraat, maar ik wil je toch nog wel antwoorden. Tucker had gelijk, toen hij zei dat hij niet aan de lamp was geweest. Dat deed je dierbare neef Thorndyke. Neen, kijk hem niet aan alsof je hem met huid en haar wilt opvreten. Kijk hem liever wat aandachtiger aan dan zul je bemerken dat hij wel heel veel op hem lijkt, maar dat hij het toch niet is. Wat mij aangaat, ik kan jullie alleen maar aanraden te doen wat ik zeg, want ik ben John Raffles, en ik zal onverbiddelijk zijn bij het minste verzet.

HOOFDSTUK VII

DE BUIT

De uitwerking van deze woorden was catastrophaal, maar duurde slechts een paar seconden, want ondanks de ontvangen waarschuwing, alleen maar gehoor gevend aan hun dolle woede, stortten de smokkelaars, met de roerganger er bij inbegrepen, zich onder een gehuil van woede op Raffles en Brand, welke

laatste zo uitmuntend ten tweede male de rol van Philip Thorndyke had vervuld.

Maar er was nog een vriend van Raffles aan boord, van wiens aanwezigheid men tot op dat ogenblik niets geweten had, en die zoëven Tucker zijn onvrijwillig had had doen nemen.

En het was deze man, die binnen enkele momenten, de ongelijke strijd in het voordeel van de Grote Avonturier besliste.

Ongelijk, want ofschoon de aanvallers met inbegrip van de beide vrouwen zes koppen sterk waren, de ongelukkige Roemeen was reeds uitgeschakeld, zo kon er toch van een eigenlijk gevecht geen sprake zijn.

Henderson, de trouwe reusachtige helper van Raffles, hief lachend de dichtstbijzijnde smokkelaar als een veertje van de grond, juist toen deze Raffles zijn mes in de borst wilde stoten en wierp hem in een grote boog over boord.

Hij bukte zich om een handspak te grijpen, en ditmaal was het de beklagenswaardige lanternist Ted, die er zulk een hevige slag mee op de arm kreeg, dat dit lichaamsdeel als een lucifertje brak en hij er buiten gevecht door werd gesteld.

Wat de oude Hickory betreft, deze was ontwapend, en machteloos in de handen van Brand, die zich er mede vergenoegde hem stevig met de handen op zijn rug vast te houden.

De twee vrouwen vormden een moeilijk probleem, want Raffles wilde ze, zoals zijn ridderlijkheid voorschreef, niet erg verwonden en dus kostte het enige moeite het waardige tweetal onschadelijk te maken. Zij hadden elk een groot mes te pakken gekregen, maar Henderson wist daar wel raad mee en het duurde niet lang of die twee wapens vielen op het dek. Met één ruk nam de reus de twee meisjes elk onder een arm en terwijl zij een trommelvuur van vuistslagen op het achterwerk van Henderson deden neerkomen, bracht hij ze glimlachend de kajuitstrap af en sloot ze daar binnen op, waar zij nog slechts konden razen en schelden.

Van dit ogenblik af was de strijd al heel spoedig beslist.

Zij, die zich nog bewegen konden, werden stevig geboeid, en vastgebonden aan de reling.

Het spreekt vanzelf dat Brand zodra de toestand op het slagveld dit mogelijk maakte, naar het roer was gesnel,

en het was hoog tijd, dat hij met krachtige hand ingreep, want de motorboot, onbestuurd zijnde, was wel voortgelopen, maar door de kracht van de stroom dwars op de golf geraakt, en dit was des te gevaarlijker, daar men nog altijd op geen tien passen voor zich kon uitzien.

Zodra de rust enigszins was teruggekeerd, zei Raffles met heldere stem, opgewekt en vrolijk:

— En nu, Charles, moeten we zien zo spoedig mogelijk uit deze mistbank te komen. Ik zal me intussen eens met Hickory gaan bemoeien, en eens zien hoe hij het maakt.

Hij liep op het magere mannetje toe, dat hem met kwaadaardige ogen aankweek, en zei met een glimlach:

— Ja, ik begrijp nu wel, wat er in je omgaat, oude bandiet. Je hadt natuurlijk niet kunnen verwachten, dat Lazy Jim plotseling zo actief zou worden. Ik kan niet anders zeggen, of je hebt heel onvoorzichtig gehandeld, door geen nauwkeurig onderzoek te laten instellen. Ik wist toevallig dat Jim Brent op dit ogenblik in een ziekenhuis ligt en heb daarvan geprofiteerd. Wat je dierbare neef betreft, maak je over hem niet ongerust, want hij maakt het goed; hij is alleen maar zijn bewegingsvrijheid kwijt. En nu zul je me wel toestaan, mij eens persoonlijk te overtuigen van de inhoud van je zakken.

Doodbedaard stak Raffles zijn hand in de binnenzak van Hickory's overjas, vond daar echter niets, ontknoopte behendig het vest, en ontdekte aan de binnenzijde daarvan een afzonderlijke tas, met een riempje gesloten, die een dikke portefeuille van wasleer bleek te bevatten.

— Dat ziet er goed uit, prees Raffles, na deze portefeuille te hebben geopend. Ik was al bang, dat ik een cheque zou vinden, maar ik ben nu volkomen gerustgesteld. Louter bankbiljetten, contant geld, Hickory is toch maar je ware. Je moet maar denken, Hickory, dat alles hier op aarde vergankelijk is. Heiden ik, morgen jij.

Op dit ogenblik wendde hij zich om, en zag dat Henderson hem wenkte.

De reus was bij het radiotoestel, in een afzonderlijk afgesloten gedeelte van de dekkajuit gaan zitten, en scheen zoëven een paar seinen te hebben opgevangen.

— Wie heb je te pakken, James? vroeg Raffles naderbijkomend. Het schip met de smokkelwaar?

— Neen, mylord, de politieboot. Zij bevelen ons om te stoppen. Zij zeggen dat zij ons anders in de grond zullen boren.

Heel even fronsde Raffles de wenkbrauwen en liet zijn blikken in het rond gaan. Hij had gezien, dat het mistgordijn hier en daar door de krachtige wind werd verscheurd, en dat wellicht binnen een kwartier, misschien nog wel eerder de nevel zou optrekken.

En al liep de Havik ook snel de douanebeambten beschikten over niet minder snelle vaartuigen, die bovendien nog van een zoeklicht en verdragend geschut waren voorzien.

— Begin met het zoeklicht weer in orde te maken, James. Je hebt toch niet het hele reparatiekistje over boord gegooid?

— Ik heb het hele kistje mee in het vooronder genomen, mylord.

— Maak dan vlug de lamp in orde, want die heb ik direct nodig. Ik zal de radio wel bedienen. Ik denk er niet aan mij over te geven. Ik heb zoëven een gevecht met de smokkelaars moeten leveren en die zijn tot uw beschikking. Maar ik voel er niets voor, daarbij tegelijk het loodje te leggen. Ik raad u aan jacht te maken op de « Sperwer » die buitengaats ligt te wachten met een lading smokkelwaar aan boord. Op het ogenblik is het schip nog buiten de drie-mijls-grens. Gij kunt het zelf ook doen, zegt gij? Best maar ik draal niet bij.

Met gefronste wenkbrauwen zette Raffles de luisterkap af, kwam het kleine hokje uit en keek in het rond.

Nu en dan schoot er een vaag schijnsel door de wolken, dat van boven kwam; het was de maan, die nu en dan door de wolken kwam gluren, en wier stralen zich een weg wisten te banen, door de mistwanden.

Plotseling verscheen nu en dan in de verte de zwarte gedaante van een schip, dat luid zijn sirene liet loeien, om dan spookachtig weer weg te zinken in de grijze nevel.

Raffles begreep maar al te goed, dat de mist het schip binnen tien minuten niet langer meer zou verbergen en de politieboot, die hen voortdurend achtervolgd had, en die hij met zijn scherpe blikken reeds aanstonds had gezien zeker zou overgaan tot krachtiger maatregelen, zodra het voldoende helder was geworden, om van het zoeklicht gebruik te maken.

De plek waar zij zich nu bevonden, liet niet heel veel gelegenheid tot ontvluchten over.

Het vaarwater was hier zeer breed en de politieboot zou hen vrij spoedig hebben ingehaald.

Maar Raffles wist dat een eind verder, op de linkeroever de kustlijn zeer onregelmatig werd, en dat zich daar ontelbare kreken en inhammen bevonden, achter tientallen eilandjes, waar hij zich gemakkelijk zou kunnen verschuilen, als hij die maar bijtijds wist te bereiken.

Hij liep snel op Brand toe en vroeg zacht:

— Hoe ver zouden wij hier nog van Premium Point af zijn?

— Nog minstens een uur.

— En van Pelham Bay?

— Ik geloof dat wij daar al voorbij zijn. We zouden dan terug moeten.

— Roer om en op Premium Point aan, beval Raffles kortaf. Wij komen dan Glen eiland voorbij, en daar kunnen we verder zien. Binnen tien minuten is de nevel wel opgetrokken.

— Dat denk ik ook. Ik heb je zien seinen. Is er iets gaande?

— Tucker is aan boord van de politieboot en seint dat we ons moeten overgeven.

— Dat ziet er lelijk uit.

— Dat is zeker. Natuurlijk had ik niet gerekend op die achtervolging. Ik meende rustig ergens aan wal te kunnen gaan. En thans zijn wij zeker bijna een uur van iedere kust af. Steek zo vlug je kunt over.

Brand knikte slechts. Hij wist dat de boot onmogelijk harder kon lopen dan zij nu deed, maar de mist werd voortdurend ijler...

En toen, door een laatste rukwind werden de nevelen verstrooid, de wind ging als bij toverslag liggen en de maan straalde aan een bijna wolkeloze hemel.

Het was op dat tijdstip bijna vier uur in de nacht, en heel flauw begon in het oosten de dag te gloren.

Raffles was op de achterplecht gaan staan, en tuurde scherp over het water.

Hij zag op enige afstand enkele schepen, maar nergens kon hij de politieboot ontdekken.

Hij nam de nachtkijker, die hij bij Ted had gevonden en bracht het instrument voor het oog. Nu pas zag hij heel in de verte en ook een andere koers volgende, de grijze romp van de politieboot, met het dreigende, kleine kanon op de voorplecht.

Maar dat zou wel gauw veranderen en inderdaad, er waren nog geen vijf minuten verlopen, of daar heel in de verte, op ongeveer een mijl achter de Havik, flitste opnieuw het verblindend witte licht van de grote projector aan, die langzaam in het rond werd gedraaid.

Heen en weer ging de lichtbundel, vegend over het nog altijd woelige water van de Sounds.

— Hoever zouden wij nu nog van de kust zijn?

— Ongeveer 'n half uur varen, dunkt me. Ik geloof dat ik daarginds reeds de lichtjes zie van New Rochelle.

Een stem klonk van de voorplecht:

— De lamp is klaar, mylord. Wat is dat voor een rij lichtjes daar aan stuurboord, mylord?

Raffles keek een ogenblik naar de aangewezen plek en antwoordde:

— Dat is een pont, die de dienst van Glen Cove op New Rochelle onderhoudt. Charles, laten we proberen er nog voor langs te komen.

Juist op dat ogenblik kwam de lichtbundel terug, heel langzaam, maar onverbiddelijk zeker, en het volgende moment was de Havik ontdekt.

Wel was de politieboot nog ver weg,

maar men moest toch duidelijk alles kunnen onderscheiden op het dek van het smokkelvaartuig.

Dicht naast elkander lagen Ted en George, stevig gebonden en volkomen bij hun bewustzijn op het dek.

Een eindje verder leunde de oude Hickory tegen de koekoek van de kajuit, en hij was zich sterk bewust van het dreigend gevaar.

Janescu lag wat verder op het dek uitgestrekt, langzamerhand weer tot bewustzijn komend, en met knipperende ogen in het verre licht starend.

Brand keek nog om. Zijn taak was, de boot zo snel mogelijk onder de bescherming van een der eilandjes te brengen en die plicht zou hij vervullen.

Hij wist nog juist voor de grote pont om te komen, en voor een kort ogenblik voer de Havik veilig in de geweldige schaduw van dat langzaam over het water glijdende gevaarte.

De politieboot moest wat uithalen en verloor daardoor een weinig afstand, maar kwam spoedig weer opzetten. Er verliepen ongeveer tien minuten zonder enig geluid. En toen plotseling, zonder de minste voorafgaande waarschuwing, donderde een losbarsting over het water, en een kleine granaat sloeg op geen tien passen afstand naast het vaartuig in de golven die hoog opsloegen.

Dadelijk werd er heftig op de gesloten kajuitdeur gebonsd en een gilende stem riep:

— Laat ons er uit. Wij willen niet verzuipen als ratten.

— Open de deur Charles, beval Raffles kortaf.

Brand liet de twee meisjes er dadelijk uit, en bleek van angst kwamen Mary en Anne het kleine trapje opstomen, en leunden naast elkander over de lage verschaning.

— Wij zijn naar de haaien, gilte Mary met rauwe stem. De politie zal ons gewoon in de grond boren.

— Ik moet zeggen dat ze inderdaad wel een beetje hardhandig optreden, zei Raffles, met een harde trek om de mond. Als het een waarschuwing moest betekenen, dan schoten zij toch wel ge-

vaarlijk dichtbij.

Op dit ogenblik ging het zoeklicht heel even uit, en de reden werd dadelijk duidelijk: met een lap werd er door een der manschappen gescind. Het sein luidde:

— Stop onmiddellijk, of wij boren julie in de grond.

— Laat maar lopen, Charles, zei Raffles, zonder zijn blik van de politieboot af te houden, die nu zichtbaar was als een grijze gedaante, op ongeveer acht honderd meter afstand. James, kijk eens of je hier aan boord een geweer kunt vinden.

— Er ligt er een in het vooronder, mylord.

— Breng het onmiddellijk hier, geladen en wel, en vat dan post bij de lamp. Vlug, want het gaat om seconden.

De reus rende naar voren, stak zijn hand door het luik en kwam onmiddellijk terug met een voortreffelijke Winchester.

Raffles nam het wapen, zag dat het geladen was, en zei tot Brand:

— Hier, jij bent onze beste schutter. Zie je kans, hun zoeklicht stuk te schieten?

— In het donker? Dat zal moeilijk gaan. Ja, als ik wat meer licht had.

— Je zult het hebben, en in overvloed. Pak aan dit geweer. En geef mij het roer over. James, bij de lamp, en let goed op.

Het volgende ogenblik zwaaide de Havik om, en Brand knielde neer op de voorplecht.

— Licht, riep de krachtige stem van Raffles en terwijl men daar op de politieboot nog aan het seinen was, schoot het melkwitte licht van de grote lamp over het water en had bijna aanstonds de grijze politieboot beet. Duidelijk kon men de gedaanten van een stuk of tien agenten zien, en zelfs Tucker kon men onderscheiden.

Op hetzelfde ogenblik dat de agenten hun eigen zoeklicht weer lieten aansflitsen, kraakte Brand's schot, er klonk een kreet van woede over het water, en het werd meteen donker.

— Prachtig geraakt amice. Nu heb-

ben we tenminste nog een kansje, riep Raffles opgewekt. Licht uit, James. De kust is op geen tien minuten van ons af.

De politie scheen echter niet van zins te zijn zich nu reeds voor overwonnen te verklaren.

Er werd wat in het wilde weg met geweren en revolvers geschoten, maar een der kogels, op goed geluk afgeschoten, trof niettemin doel en goed ook, want George liet eensklaps een geluid horen, dat op een snik leek, en ging toen heel bedaard op zijn zij liggen, als iemand die zich in zijn slaap om-draait.

Raffles keerde hem op de rug, en een enkele blik was voldoende om hem te doen zien dat de man dood was. De kogel van een der agenten had hem bij toeval midden in het hart getroffen.

Maar het zou nog erger worden.

De politie, zich volstrekt niet bekommerend om wat er in de nabijheid mocht zijn, loste nogmaals een schot uit het kanon, en dat in de duisternis afgevuurde schot trof maar al te goed doel.

De granaat sloeg juist achter de Havik in, en ontplofte onder het achter-schip.

De boot werd als het ware uit het water opgetild. Door een groot gat in de achtersteven stroomde het water onmiddellijk met veel kracht naar binnen.

Een gehuil van ontzetting steeg op en in haar doodsangst klemde Mary zich aan Raffles vast, die haar kalm van zich af schoof en dadelijk zijn bevelen gaf.

— Charles, snij dadelijk hun touwen los, want we zinken binnen vijf minuten. James, de reddingsgordels voor hen, die niet kunnen zwemmen. Hier oude heer, neem dat ding, want al is je ziel zeker geen duit meer waard, ik wil je toch nog de kans geven je leven te redden.

Doodsbleek van angst had Hickory de reddingsboei gegrepen. Zijn tanden klapperden terwijl hij kreunde:

— Ik durf niet. Ik durf niet. Ik ben bang...

Maar reeds had de reus hem beet en smet hem, alsof hij een hondje was,

tegelijk met de reddingsboei over boord, ver van de zinkende boot.

Mary had gillend een van de nog overige reddingsboeien gegrepen die Ted haar woedend poogde te ontrukken, terwijl hij haar meedogenloos met de vuist in het gelaat beukte.

— Ik kan niet zwemmen... ik kan niet zwemmen, jammerde het ongelukkige meisje.

Raffles rukte de laffe schurk van de vrouw los, terwijl het water reeds over het middenste gedeelte van het dek heen speelde.

Raffles duwde de wanhopige man met een forse ruk over boord en wierp hem de reddingsgordel toe.

Mary, half bezwijmend van angst, smeekte hem met de radeloosheid van een ten dode gedoemde in haar ogen, en wrong de handen in doodsangst maar hij bleef kalm en zei:

— Vertrouw je maar aan mij toe. Maak geen onnodige bewegingen, dan zal ik je wel redden.

In een oogwenk had hij een deur van de kajuit uit de hengsels gelicht, en legde het bevende meisje er op en begon zwemmend dit wrakke vlot voor zich uit naar de wal te sturen.

Wat Anne betreft, zij wist als volleerd avonturierster precies wat zij doen moest, verloor geen tijd met overbodige klachten, maar had in twee tellen haar jurk en onderjurk van haar lichaam gerukt en was in het ragdunne

ondergoed, dat haar lichaam nog bedekte resoluut in het water gedoken. Zij was in de nabijheid van Janescu terechtgekomen en dat tweetal zwom met een krachtige crawl landwaarts.

Een paar minuten later zonk de Havik met het lijk van George in de diepte.

Zwijgend zwommen allen voort, en alleen klonk in de verte het erbarmelijk gegil van Ted en de oude Hickory, dat echter even later ophield. Blijkbaar waren ze door de politieboot opgepikt.

Indien dit vaartuig nog over zijn zoeklicht had beschikt, zouden de zwemmers zonder enige twijfel ontdekt en gearresteerd zijn. Nu echter slaagden zij er na een half uur uitputtend zwemmen in, dicht bij Premium Point aan wal te komen.

Janescu verdween onmiddellijk in de duisternis, zonder zich om iets of iemand te bekommeren, alleen om zijn eigen veiligheid bedacht. Van Anne was ook al heel gauw niets meer te bespeuren. De volgende dag echter vernamen men uit de bladen, dat een jonge vrouw, zonder een draad aan haar lichaam en half bewusteloos van koude en uitputting opgenomen was in een ziekenhuis.

Mary was het laatste heengegaan, na Raffles met een lange blik te hebben aangekeken, waarin een wanhopige liefde en onderwerping te lezen waren, en smart om wat nooit verworven zou kunnen worden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DUBBEL SPEL

